

บทที่ 2

อังกฤษเป็นใหญ่ในอเมริกาเหนือ (1607–1763)

อังกฤษพยายามจัดตั้งอาณิคมแห่งแรกในดินแคนส์หรือ เมร์กานาในปลายศตวรรษที่ 16 แต่ล้มเหลว ในปี 1607 สัญพระเจ้าเจมส์ที่ 1 อาณิคมอังกฤษก่อตั้งได้สำเร็จที่เจมส์ทาวน์, เวอร์จิเนีย อีกหนึ่งร้อยห้าสิบปีต่อมา อังกฤษมีสิบสามอาณิคมเรียงรายบริเวณชายฝั่งแอตแลนติก บางอาณิคมนอกจากจะมีคนอังกฤษแล้ว ยังมีผู้อพยพเช่น เยอรมัน ฮอลแลนด์ ไอร์แลนด์ เป็นต้น การดำเนินชีวิตของชาวอาณิคมในช่วงต้นมีความยากลำบากและอันตราย ต้องเผชิญภัยหาขาดแคลนเสบียงอาหารโรคภัยไข้เจ็บ และภัยอันเดียนโนมตี ชาวอาณิคมสามารถจัดปัญหาดังกล่าว ได้ในเวลาต่อมาด้วยการทำเกษตรกรรม สร้าง เมือง กัน และโรงเรียน รวมทั้งเริ่มการทำอุตสาหกรรมขนาดเล็กในครอบครัว และทำไม้ตระกับอินเดียน ผู้อพยพคือศัตรูของอังกฤษอีกกลุ่มหนึ่ง อาณิคมของผู้อพยพเชลซีในอเมริกาเหนือขัดขวางการขยายดินแดนและการค้าของอังกฤษ สมครามระหว่างอังกฤษและผู้อพยพเชลซีในปี 1754 เป็นผลทำให้อังกฤษเป็นใหญ่ในอเมริกาเหนือ

1. เศรษฐกิจที่อังกฤษก่อตั้งอาณิคมในทวีปอเมริกาเหนือได้ในศตวรรษที่ 17

พัฒนาดีที่สุดในทวีปอเมริกาเหนือ มี สเปน โปรตุเกส ฝรั่งเศส ฮอลแลนด์ และอังกฤษ การบังคับใช้เป็นการแสดงความเป็นเจ้าของดินแดนโดยแท้จริง ความเป็นเจ้าของดินแดนโดยแท้จริงหมายถึงการต้องส่งคนเข้าด้วยมั่นสร้างที่พักอาศัยถือครองที่ดิน เช่น สเปนก่อตั้งอาณิคมในเม็กซิโก อเมริกากลาง และอเมริกาใต้ การก่อตั้งอาณิคมอังกฤษในทวีปอเมริกาเหนือมีขึ้นในศตวรรษที่ 17 เพราะสาเหตุสำคัญ 5 ประการคือ

- 1.1 อังกฤษมีชัยชนะเหนือสเปนในการรบททางเรือในปี 1588: ผลการสำรวจของจอนน์ แคนบอร์ดี้ 1497 ทำให้อังกฤษอ้างสิทธิ์เหนืออเมริกาเหนือ แต่การจัดตั้งอาณิคมอังกฤษล่าช้ามากกว่าร้อยปี เศรษฐกิจเป็นเพราะในช่วงสิบปีแรก อังกฤษเป็นชาติเล็กและอ่อนแอด้วยสเปนเข้มแข็ง และมีกองทัพเรือที่มีແนียงานุภาพ อำนาจทางทะเลของสเปนเสื่อมลง เมื่อเชอร์ ฟรานซ์ ครุฑ์ และกองเรือรบอังกฤษมีชัยชนะเหนือกองเรือรบสเปนในปี 1588 อันมีส่วนช่วยเอื้ออำนวยให้อังกฤษสามารถก่อตั้งอาณิคมในทวีปอเมริกาได้

1.2 บัญญาภัยในอังกฤษกลั้นให้คุณอังกฤษพยายามเข้าตั้งมั่นในเมริกาเห็นio: ในต้นศตวรรษที่ 17 ชาวอุรបดิยเฉพาะอย่างยิ่งชาวอังกฤษกลั้ตตัดสินใจ เดินทางมาอเมริกาเห็นioดันตนที่มีรัฐจัก มีสัตว์ครุ่ย ต้องฝ่าพื้นทรายระหว่างข้ามมหาสมุทรแอตแลนติก เพชญูกับการรวมตัวของอินเดียนที่ต่อต้านการเข้าตั้งมั่นของคนผิวขาว ทำให้คนอังกฤษจึงกลั้ตตัดสินใจทึ่งแผ่นดินอังกฤษเดินทางมาอเมริกา? คำตอบคือบัญญาภัยในอังกฤษด้านเศรษฐกิจ ศาสนา และการปกครอง

บัญญาทางเศรษฐกิจ สภาพเศรษฐกิจในอังกฤษกลั้นให้คุณอังกฤษบางกลุ่มต้องการเดินทางมาอเมริกาเห็นio เริ่มด้วยชาวนาอังกฤษไม่มีที่ทำการเพาะปลูกเหตุเพราะเกิดจาก การเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจในอังกฤษ เดิมชาวนาอังกฤษส่วนใหญ่เช่าที่นาขันนางทำการเพาะปลูก แต่แล้วจากกลางศตวรรษที่ 16 เป็นต้นมา ขุนนางเจ้าของที่ดินพาจ่าใช้ที่เพื่อการเลี้ยงแกะเพระขนแกะขายทำรายได้กว่าการเก็บค่าเช่าที่นาเป็นเนล็ดข้าว ชาวนาที่เช่าที่นาถูกลักลิ้งให้ออกจากที่นา ไม่มีที่ทำการ จำต้องเดินทางมาในเมืองเพื่อหางานทำ ถ้าหางานทำไม่ได้ต้องกลับเป็นขอทานหรือขอมย บางคนถูกจับเป็นนักโทษ ชีวิตลำบากไร้ที่อยู่อาศัย ไม่มีงานทำ ไม่มีรายได้ เป็นบัญญาสังคม การยอมเป็นชาวอาณิคมอยู่หมู่บ้านเมริกาดูเป็นภารกิจ เลือกที่ดีที่สุด ชาวนาผู้ยากจนหวังมีที่ดินเป็นของตนเองและมีชีวิตที่ดีกว่าอยู่ในอังกฤษ เมื่อมาถึงอเมริกาเห็นioได้ทำตนเป็นชาวอาณิคมที่ดีมาก นักแสวงโชคเป็นคนอังกฤษกลุ่มที่สองที่มุ่งมาอเมริกาหวังร่ำรวยในเวลาสั้น ด้วยการมุ่งค้นหาทองคำ เพราะได้ยินคำบอกเล่าว่าสเปนขุดทองคำได้มากจากอเมริกา และบรรทุกทองคำนำกลับสเปนและ เดยดูลาคราที่ร่องละครานกรุงลอนดอน ตัวละคราที่เป็นอินเดียนพูดถึงความมั่งคั่งของอเมริกาว่า กะทะ ทำจากทองคำ ราชลั่มนักวายทักษ์ ทำด้วยทองคำ คำพูดนี้มีล้วนแล้วดันอย่างมากให้นักแสวงโชคต้องการมาอเมริกา นักแสวงโชคไม่ต้องการเป็นชาวอาณิคมที่ไม่สูงตันก พอค้าอังกฤษเป็นคนอังกฤษกลุ่มที่สามที่ต้องการมาอเมริกาเห็นioเพื่อทำการค้ากับอินเดียน เรือลินค์ อังกฤษที่เข้าทำการค้าได้แล้วเปลี่ยนชนสัตว์ของอินเดียนกับของชาติและเครื่องประดับ เช่น มีด กات้มเน้า ลูกปัดแก้ว ฯลฯ พ่อค้าหวังร่ำรวยจากการค้ากับอินเดียนแม้ร่ำรวยข้าแต่มั่นคง คนอังกฤษที่เป็นชายเป็นชาวอาณิคมกลุ่มที่สี่ที่มาอเมริกาด้วยใจรักการ เพชญูกับ การเปลี่ยนแปลงชีวิตใหม่ที่ต่างจากเดิม เพราะเบื้องต่อการปกครองและกฎหมาย เป็นชนในอังกฤษ ต้องการมีชีวิตตามภารกิจที่ต้องการคือ เสรีภาพ ชาวอาณิคมกลุ่มนี้นี้ เมื่อมาอเมริกาก็กลับเป็นผู้บุกเบิก

(Pioneers) สืบสานอิทธิพลของเมริคันในเวลาต่อมา

ปัญหาศาสนา² ความพันผวนเปลี่ยนแปลงทางศาสนาในอังกฤษเริ่มในต้นศตวรรษที่ 16 ทำให้คนอังกฤษวางแผนลับๆ กัน เนื่องจาก ต้องเปลี่ยนนิกายในคริสต์ศาสนาตามประมุขอังกฤษ และต้องการเสริมภาพทางศาสนา เดิมเป็นอังกฤษยึดมั่นในคริสต์ศาสนาโดยมีนิกายโรมันคาทอลิก ครั้นในสมัยพระเจ้าเอนริคที่ 8 (Henry VIII 1491 – 1547) ปกครองอังกฤษระหว่างปี 1509-1547 อภิเษกสมรสกับเจ้าหญิงแคเทอรีนแห่งสเปน (Catherine of Aragon) มีพระราช妃คือ เจ้าหญิงแมรี (Mary or Mary Tudor) พระเจ้าเอนริคที่ 8 ต้องการมีราช太子และต้องการอภิเษกสมรสใหม่กับแอน โบลีน (Anne Boleyn) แต่สันด培าครีเมนท์ที่ 7 (Clement VII 1523-1534) แห่งกรุงโรมปฏิเสธการหย่าร้างและการอภิเษกสมรสใหม่ ทำให้พระเจ้าเอนริคที่ 8 ไม่พอใจ เปลี่ยนศาสนาอังกฤษจากนิกายโรมันคาทอลิกเป็นนิกายโปรเตสแตนท์นิกายย่ออย่างนิกายแองกลิคัน (Anglican Church or Church of England) ทั้งกำหนดให้คนอังกฤษยึดมั่นในนิกายตามกฎหมายอังกฤษ คนอังกฤษผู้เคร่งครัดในนิกายโปรเตสแตนท์ที่ไม่ยอมยึดมั่นในนิกายแองกลิคัน เรียกตนเองว่าพาหดิชเซนเทอร์ (Dissenters) ถูกปราบปรามพร้อมกับคนอังกฤษในนิกายอื่น ๆ ดิชเซนเทอร์ที่เดินมี 2 กลุ่มคือ พากพิการมิ (Pilgrims) ยึดมั่นในคำสอนในพระคัมภีร์อย่างเคร่งครัด และพูริทัน (Puritans) ต้องการเพียงให้ศาสนابةริสุทธิ์ ลดลดพิธีกรรมที่ไม่จำเป็นลง การปราบปรามคนอังกฤษต่างนิกาย ลดความตึงเครียดลงในสมัยพระเจ้าเอ็ดเวิร์ดที่ 8 (Edward VIII 1537-1553) ปกครองอังกฤษระหว่างปี 1547-1553 ทรงเป็นราช太子ของพระเจ้าเอนริคที่ 8 กับเจน ชีมาร์ แมสซิมิลีแอน (Jane Seymour) ปัญหาศาสนาในอังกฤษที่ความรุนแรงขึ้น อีกครั้ง เมื่อพระนางแมรี (Mary I or Mary Tudor 1516-1558) ปกครองอังกฤษระหว่างปี 1553-1558 พระนางแมรีเติบโตที่สเปน ดินแดนซึ่งเคร่งครัดในนิกายโรมันคาทอลิก เพื่อมาเป็นกษัตริย์อังกฤษทรงต้องการเปลี่ยนศาสนาของอังกฤษจากนิกายแองกลิคันเป็นนิกายโรมันคาทอลิก การปฏิเสธหมายถึงการต้องถูกจับกุม หรืออาจถูกฆ่า คนอังกฤษเป็นจำนวนมากต้องถูกฆ่า เพราะไม่ยอมยึดมั่นในนิกายโรมันคาทอลิก ทำให้พระนางแมรีได้รับสมญานามว่า แมรีผู้กระหายเลือด (Bloody Mary) ความตึงเครียดทางศาสนาค่อยๆ ลดลงเมื่อพระนางอะลิซาเบ็ธที่ 1 (Elizabeth I 1533-1603) ปกครองอังกฤษระหว่างปี 1558-1603 พระนางเป็นพระราช妃 ของพระเจ้าเอนริคที่ 8 กับแอน โบลีน แมสซิมิลีแอน พระนางอะลิซาเบ็ธได้บริหารอังกฤษมั่นคง

ในนิเกียร์แองกฤษกัน แต่อย่างไรก็ตามคนอังกฤษในนิเกียร์ ฯ ก็ยังต้องการเสรีภาพทางศาสนา ปัญหาศาสนาในอังกฤษที่ความรุนแรงขึ้นอีกครั้ง เมื่อพระเจ้าเจมส์ที่ 1 (James I 1566-1625) อดีตคือพระเจ้าเจมส์ที่ 6 แห่งสกอตแลนด์ได้รับการถูลเซย์จากรัฐสภาอังกฤษให้มาปกครองอังกฤษ ระหว่างปี 1603-1625 เป็นปฐมกษัตริย์แห่งราชวงศ์สจวร์ต (Stuart) พระองค์ซึ่งมีเด่นในนิเกียร์ รมันนาทอลิก ทรงต้องการเปลี่ยนศาสนาของอังกฤษจากนิกายแองกฤษกันเป็นนิเกียร์ รมันนาทอลิก ด้วยปัญหาศาสนาดังกล่าวมาทำให้คนอังกฤษจำนวนมากมีกบฏกลุ่มใหญ่และต้องการเดินทางมาลักไหมเพื่อการมีเสรีภาพทางศาสนา อันมีผลทำให้เกิดการก่อตั้งแม่สชาชูเซฟล์ โรคไออแลนด์ คอนเนกติกัต นิวเยอเรี่ยนเซอร์ แพนเชลเวเนีย และแมรีแลนด์

ปัญหาการปกครอง³ ความขัดแย้งระหว่างกษัตริย์อังกฤษกับรัฐสภาคือสาเหตุแห่งปัญหาการปกครองในอังกฤษ ปัญหาการปกครอง เกิดขึ้นภายหลังการลี้ภัยพระชนม์ของพระนางอะลิซาเบธที่ 1 ในปี 1603 อังกฤษตกอยู่ภายใต้การปกครองของราชวงศ์สจวร์ต นำโดยพระเจ้าเจมส์ที่ 1 พระเจ้าเจมส์ที่ 1 ทรงเป็นพระราชอรสของพระนางแมรี สจวร์ต (Mary Stuart, Queen of Scots) พระนางต่อต้านการปกครองของพระนางอะลิซาเบธที่ 1 และถูกพระนางอะลิซาเบธที่ 1 ลั่งประหารชีวิต ภายใต้การปกครองของพระเจ้าเจมส์ที่ 1 ทรงใช้อำนาจเกินขอบเขตที่รัฐธรรมนูญอังกฤษกำหนดไว้ เพราะทรงมีแนวความคิดว่ากษัตริย์ได้รับมอบอำนาจโดยตรงมาจากพระผู้เป็นเจ้าทุกสิ่งที่กษัตริย์ทำลงไม่คือความประسنศ์ของพระผู้เป็นเจ้า ด้วยเหตุผลดังกล่าว ทรงทำทุกอย่างตามความพากใจของพระองค์ ทรงใช้จ่ายสุรุ่ยสุร้าย ฟุ่มเฟือย และผลักดันให้รัฐสภาออกกฎหมายหลายฉบับเพื่อเรียกเก็บภาษีเพิ่มมากขึ้น รัฐสภาอังกฤษต่อต้านการกระทำการของพระเจ้าเจมส์ที่ 1 นับเป็นการเริ่มต้นความขัดแย้งระหว่างกษัตริย์และรัฐสภา ปัญหาการปกครองที่ความรุนแรงมากขึ้นเมื่อพระเจ้าชาลส์ที่ 1 (Charles I or Charles Stuart 1600 - 1649) ราชจารลของพระเจ้าเจมส์ที่ 1 ปกครองอังกฤษระหว่างปี 1625-1649 ทรงมั่นใจว่าอำนาจของกษัตริย์มีมากกว่าอำนาจรัฐสภา ในช่วงปี 1629-1642 ทรงไม่ยอมให้รัฐสภาเบ็ดการประชุม ขณะเดียวกันทรงใช้อำนาจนิติบัญญัติเอง โดยทรงเป็นผู้ออกกฎหมายและคำสั่งทั้งหมด โอลิเวอร์ ครอมเวลล์ (Oliver Cromwell 1599-1658) เป็นนายทหาร นักการเมือง และผู้นำพูร์ทันทำการปฏิวัติ (The Puritan Revolution 1642-1649) อังกฤษในช่วงปี 1649-1660 อยู่ภายใต้การปกครองของครุลครอมเวลล์ คือ โอลิเวอร์ แรชาร์ด (Richard Cromwell

1626-1712) ในฐานะ เป็นผู้พิทักษ์ (Lord Protector of the Commonwealth) ความ
สูงสุดกลับคืนมา เมื่อริชาร์ด ครอมเวลล์อ่อนนุ่มๆ พระเจ้าชาลส์ที่ 2 (Charles II
1630 - 1685) ราชอาณาจักรของพระเจ้าชาลส์ที่ 1 ปกครองอังกฤษระหว่างปี 1660 - 1685
แม้จะไม่มีการปฏิวัติหรือกบฏในสมัยพระเจ้าชาลส์ที่ 2 แต่คนอังกฤษก็ไม่สู้จะพอใจนักในรูปแบบการ
ปกครองที่ราชวงศ์สืบทอดนำมายาช้านอังกฤษ คือพยายามเพิ่มอำนาจจากชั้นตรีมากกว่าในครั้งสมัย
ราชวงศ์ทิวดอร์ และคนอังกฤษมองไม่คิดจะยอมรับกษัตริย์ในราชวงศ์สืบทอดมากนัก เพราะขึ้นต่อ
การกระทำของพระองค์ คือนอังกฤษล้วนใหญ่ต้องการเลี้ยงปัญหาความขัดแย้ง ต้องการเสริมภาพทาง
การปกครอง ต้องการให้คล่องแคล่วปกครอง เศรษฐีในสังคม แล้วต้องการให้ทุกฝ่ายใช้
อำนาจในขอบเขต ทวีปอเมริกาเหมาะสมที่สุดเพื่อการแสวงหาเสริมภัตถักร่วม

1.3 อังกฤษเรียนรู้ข้อผิดพลาดการตั้งอาณาจักรช่วงปี 1583 - 1588 และเริ่มแก้ไข
เพื่อบรรลุเป้าหมายในการก่อตั้งอาณาจักร ความผิดพลาดของการก่อตั้งอาณาจักรชั้นปี 1583
ภายใต้การนำของ เชอร์ แฮมฟรี กิลเบรธ และช่วงปี 1585-1587 ภายใต้การนำของ เชอร์
วอลเทอร์ ราเลีย อังกฤษได้เรียนรู้ว่า เป็นการยากและ เป็นงานใหญ่ที่จะ จัดตั้งอาณาจักรภายใต้
การดำเนินการโดยบุคคลใดบุคคลหนึ่ง เพียงลำพัง แต่รู้บาลอังกฤษในต้นศตวรรษที่ 17 ยังไม่สน
ใจที่จะดำเนินการจัดตั้งอาณาจักรเอง รู้บาลอังกฤษพยายามที่จะอนุมัติมอน darmazia ให้การ
จัดตั้งอาณาจักรแก่บริษัทเอกชน

1.4 กษัตริย์อังกฤษให้การสนับสนุนบริษัทเอกชนดำเนินการจัดตั้งอาณาจักรอังกฤษใน
อเมริกาเหนือ ทั้งนี้การจัดตั้งอาณาจักรอังกฤษในอเมริกาเหนือเป็นผลสำเร็จในสมัยพระเจ้าเจมส์
ที่ 1 โดยในปี 1606 พระเจ้าเจมส์ที่ 1 มอบกฎบัตร (Charter) แก่บริษัทเอกชน ภายใต้
กฎบัตรกำหนดให้บริษัทเอกชนมีลิทธิ เหนือดินแดนที่ได้รับมอบด้านการค้าและการปกครอง ลิทธิของ
ชาวอาณาจักรคง เท่าเทียมกับลิทธิของคนอังกฤษที่หมู่เกาะอังกฤษ บริษัทลอนดอน (The London
Company) มีลิทธิ เหนือดินแดนระหว่าง เส้นรุ้ง (Latitude) 34° - 38° บริษัทเพลนต์ (The
Plymouth Company) มีลิทธิ เหนือดินแดนระหว่าง เส้นรุ้ง 41° - 45° ดินแดนระหว่าง เส้นรุ้ง
 38° - 41° เปิดกว้าง เพิ่มแก่บริษัทที่สองหากสามารถเข้าดำเนินการได้⁴

1.5 บริษัทเอกชนที่ได้รับมอบกฎบัตร ดำเนินการก่อตั้งอาณาจักรอย่างจริงจัง เริ่มด้วย
ความพยายามก่อตั้งอาณาจักรของบริษัทเพลนต์ เริ่มในปี 1606 แม้จะต้องล้มเหลวในบันปลาย

กล่าวคือ ในปี 1606 คณะผู้สำรวจของบริษัทเพลย์ซุดแรกจากอังกฤษมุ่งมาดูอย่างเคร่งครัดและต้องถูกสเปนจับกุมระหว่างการเดินทางในแม่น้ำสันมูตรและแคนดิค ความพยายามครั้งที่สองนี้เป็นปี 1607 โดยสามารถเข้าด้วยน้ำได้บนลุ่มน้ำแม่น้ำคานเนบีค (Kennebec River) แต่พระอาทิตย์หน่วยงานนี้ไม่สำเร็จ และผู้อพยพไม่สามารถปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมได้ ในปี 1608 ชาวอาณานิคมตัดสินใจเดินทางกลับไปอังกฤษ และบริษัทเพลย์ซุดเลิกความต้องการที่จะตั้งอาณานิคมในอเมริกาเหนือต่อไปแล้ว ²⁵

ในความพยายามที่ต้องการก่อตั้งอาณานิคมของบริษัทอ่อนแอ ผลปรากฏว่าประสบความสำเร็จเพียงครั้งเดียวเท่านั้นในปี 1607 ที่อาณานิคมเจมส์敦ก่อตั้งขึ้น

2. การก่อตั้งอาณานิคมเจมส์敦 ในปี 1607

บริษัทก่อตั้งอาณานิคมเพลย์ซุดได้ผลลัพธ์ในการก่อตั้งอาณานิคมของตน เช่น ชื่อ “เจมส์敦” รวมถึง “เจมส์敦” ที่ต้องการให้มีชื่อพหุพจน์ของ เนชั่นที่อยู่อาศัย ความต้องการที่ “เจมส์敦” ต้องจัดตั้งในเดือนมกราคม 1607 ออกเรือเดินทางลำที่ ๑ ชื่อ Susan Constant ชื่อ สปีด (God Speed) หมายความว่า “การค้นพบ” (Discovery) พร้อมสหิษ ลุคัส ริชาร์ดสัน (Richard W. Lee) และผู้อพยพที่ต้องการเดินทางไป 100 คนมาก็ต้องรักษาภาระน้ำหนัก ๒๔ พฤษภาคม ๑๖๐๗ ผู้อพยพรุ่นเยาว์มากถึงหนึ่งร้อยห้าสิบคนเดินทางไป Virginina (Virginia) ใช้กันเมืองที่เพบบ์ว่า แม่น้ำเจมส์ (James River) ที่เป็นที่ตั้งของเมืองเจมส์敦ที่ ๑ และใช้ชื่อเมืองที่ตั้งขึ้นมาใหม่ว่า “เจมส์敦” (Jamestown) ที่เป็นเมืองที่ตั้งที่คาดการณ์ไว้มาก่อนอื่นๆ แต่ต้องเสียเวลา ๕ วันกว่าจะมาถึงเมืองเจมส์敦 ที่ตั้งจากแหล่งอ่าวเชสapeake (Chesapeake Bay) จึงมีความยากลำบากอุบัติสูญเสีย เสียเวลา กู้ง บุและหอย ในป่าไม้ก่อจ้างและก่อสร้าง ตั้งแต่ต้นมาจนกระทั่งเสร็จสิ้น

ที่เจมส์敦 ชาวอาณานิคมกลุ่มนี้ก็แสวงโชคขอแยกตัวออกจากบริษัทเพลย์ซุดเพื่อค้นหาทองคำ ชาวอาณานิคมส่วนที่ติดอยู่ในน้ำรู้จักปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อม และทั้งนี้ไม่มีใครติดปลูกพืชที่บริษัทจัดให้มา มีพระศรีองค์หนึ่งบุกหาบ้านขาดแคลนอาหารและอากาศที่หนาวเย็นในฤดูหนาว ๑๖๐๗ มีชาวอาณานิคมหล่อรอดเพียง ๔๐ คนในฤดูใบไม้ผลิ ๑๖๐๘ ช่วงปี ๑๖๐๘ - ๑๖๐๙ เจมส์敦ก่อตั้งโดยภาษาตีกการนำของจอน_smith (John Smith) สัมมูลักดันให้ชาวอาณานิคมปลูกพืช ชื่น ช้าๆ พอ

และเลี้ยงสัตว์ เช่น หมู สвинและช่องแคมที่พักอาศัยเพื่อการอยู่รอดของชาวอาณานิคม สミニตองทำคนเป็นเมืองกับน้ำเดินทึ่งมั่นรายรอบเมือง เจมส์ทาวน์

กตุไบมาฟลี 1608 มีเรือ 2 ลำ จากอังกฤษพร้อมเสบียงและผู้อพยพรุ่นสองมาถึงเจมส์ทาวน์ กตุหน้าปี 1608 เป็นกตุหน้าที่สองที่ชาวอาณานิคมต้องเผชิญหากาดที่หน้าเรียนและหลายคนล้มตายลง กตุไบมาฟลี 1609 เรืออังกฤษนำผู้อพยพรุ่นสามกลุ่มมาถึงเจมส์ทาวน์ สミニตองขาดเจ็บตัดสินใจเดินทางกลับอังกฤษในกลางปี 1609 เพราะขาดสินิมหิดำให้กตุหน้าที่สามปี 1609 ได้ชื่อว่าเป็นช่วงเวลาที่ทารุษที่สุด (The Starving Time) เพราะต้องเผชิญภัยอากาศที่หน้าเรียน อันเดือนจำดี ขาดเสบียงอาหาร และชาวอาณานิคมล้มตายมาก เมื่อกตุไบมาฟลี 1610 มาถึง ชาวอาณานิคมที่เหลือรอดเตรียมการจะทิ้งเจมส์ทาวน์หากท้อแท้ แต่พอตีกับมีเรืออังกฤษพร้อมเสบียงอาหารและผู้อพยพรุ่นสี่เข้ามายังเจมส์ทาวน์

ในปี 1609 บริษัทลอนดอน เปลี่ยนชื่อเป็นบริษัทเวอร์จิเนีย (The Virginia Company) คณะผู้บริหารของบริษัทเวอร์จิเนียระดมทุนมากในการเลือกสั่งชาวอาณานิคมมาเจมส์ทาวน์ นอกจากจะคัดเลือกชายฉกรรจ์ผู้มีความสามารถในการทำงานและทำเกษตรกรรมได้แล้ว ยังจัดสั่งลดปริมาณอยู่ดูแลที่พักอาศัยแก่ชาวอาณานิคมซึ่งล้วนๆ เป็นชายอีกด้วย ชาวอาณานิคมเจมส์ทาวน์ไม่เคยค้นพบทองคำ แต่ที่เจมส์ทาวน์มีของมีค่าเป็นที่ต้องการอย่างมากของชุมชนคือใบยาสูบ โดยในปี 1612 จอห์น รูลฟ์ (John Rolfe) หนึ่งในชาวอาณานิคมเจมส์ทาวน์นำพันธุ์ใบยาสูบของอินเดียนเข้ามาปลูกในเจมส์ทาวน์ ในยาสูบเป็นสินค้าออกทำการได้ดีที่แก่เจมส์ทาวน์ในปี 1614 รูลฟ์ แต่งงานกับโพคาหอนตัส (Pocahontas) ลูกสาวของพาวาหัตัน (Powhaton) พ้าหน้าเพื่อันเดียนที่อยู่ล้อมรอบเจมส์ทาวน์ ความสงบสุขและลัศตสุรุะ หว่างอินเดียนกับชาวอาณานิคม เจมส์ทาวน์มีชื่อเป็นเวลาหวานนาน ในปี 1619 เกิดเหตุการณ์สำคัญ 3 ประการที่เจมส์ทาวน์ คือ

1. มีแรงงานผู้ดำรงแรกในอาณานิคม ในปี 1619 ชาวอาณานิคมล้วนใหญ่ได้รับอนุญาตจากบริษัทเวอร์จิเนียให้ก่อครองที่ดิน ทำให้พื้นที่เจมส์ทาวน์ถูกจากการกว้างอุบะเพื่อเตรียมปลูกยาสูบเป็นแปลงใหญ่ แต่ต้องเผชิญภัยจากแคลนแรงงาน พ่อตีกับปี 1619 นี้เข่นกันที่พื้นที่ดังนั้นผู้คนพัวพันคำหรือนิรกรจากแพริภาร佳จำนวน 20 คนมาที่เป็นแรงงานในไร่ยาสูบ นิรกร 20 คนนี้เป็นคนผู้ดำรงแรกในอาณานิคมอังกฤษ มีลักษณะหน้าหรือคนรับใช้ที่มีลักษณะผูกมัด

(indentured servants) โดยเมื่อครบกำหนดเวลาการทำงานตามสัญญาจะมีสิริ แต่คนผู้ดำเนินหลัง ๆ มีสภาพเป็นทาส

2. มีการสมรสหมู่ 60 คน ก่อนปี 1619 ศศรีที่เจมส์ทาวน์เป็นห้องที่มีสาวมีแล้วหรือเป็นห้องรับใช้ที่มีลักษณะผูกมัด เพื่อพัฒนาชีวิตครอบครัวในเจมส์ทาวน์ ปี 1619 บริษัทเวอร์จิเนียส่งหญิงสาว 60 คนมาเจมส์ทาวน์เพื่อให้หญิงเลือกเป็นภรรยาชายสุดในอาณาจักร ด้วยวิธีนี้บัน เป็นการช่วยเพิ่มจำนวนชาวอาณานิคมอีกวิธีหนึ่ง

3. มีการประชุมสภาเป็นครั้งแรกในเมาเริกานาปี 1619 เพราะมีการเพิ่มมากขึ้นของชาวอาณานิคม ทำให้เกิดชุมชนเรียงรายตามลุ่มแม่น้ำเจมส์ ชาวอาณานิคมเรียกถิ่นที่อยู่อาศัยอย่างเป็นทางการว่า อาณานิคมเวอร์จิเนีย (The Virginia Colony) เพื่อเป็นเกียรติแก่ พระนางอะลิชาเบนท์ที่ 1 (The Virgin Queen) เจมส์ทาวน์ได้รับการยอมรับว่าเป็นเมือง การแห่งแรกของอังกฤษในเมาเริกา เป็นเมืองหลวงแห่งแรกของเ华อร์จิเนีย และเป็นที่ประชุมสภาแห่งแรกของชาวอาณานิคมเพื่อร่างกฎหมาย เป็นบัญชีบังคับในเ华อร์จิเนีย นับจากปี 1607 ชาวอาณานิคมถูกปกครองโดยเจ้าหน้าที่ของบริษัทเวอร์จิเนียตามกฎหมายตระกูลทรัพย์เจ้าเจมส์ที่ 1 ที่กับบริษัท แต่ชาวอาณานิคมไม่สามารถเพิ่มอำนาจต้องการของชาวอาณานิคม และชาวอาณานิคมมองต้องการร่วมปกครอง เ华อร์จิเนียกับบริษัท การประชุมสภาอาณานิคม (The House of Burgesses or The General Assembly of Virginia) มีขึ้นเป็นครั้งแรกในเมาเริกาที่เจมส์ทาวน์เดือนสิงหาคม 1619 ผู้เข้าร่วมประชุมเป็นตัวแทนชาวอาณานิคม (Burgesses) จำนวน 22 คน ที่ได้รับเลือกโดยชาวอาณานิคมจาก 11 ชุมชนบนลุ่มแม่น้ำเจมส์ ร่วมด้วยกับตัวแทนเจ้าหน้าที่ของบริษัทเวอร์จิเนีย นำโดยจอร์จ ยาร์ดเลีย (George Yardley) ทึ้งสองฝ่ายประชุมร่วมกันเพื่อร่างกฎหมายบังคับของอาณานิคมเวอร์จิเนียและการประชุมเป็นไปด้วยดี

ในปี 1620 ในยาสูบทารายได้ดีแก่ เ华อร์จิเนีย และ เ华อร์จิเนียได้บดอย่างรวดเร็ว พระเจ้าเจมส์ที่ 1 เกรงว่าบริษัทเวอร์จิเนียอาจดูแลชาวอาณานิคมได้ไม่ดี เพราะการเพิ่มมากขึ้นอย่างรวดเร็วของชาวอาณานิคมและกลไกการลอบจงใจบังคับรัฐ ทั้งทรงเกรงว่าเจ้าหน้าที่ของบริษัทเวอร์จิเนียอาจกดดันชาวอาณานิคม และอาจแข่งขันทำการค้าใบยาสูบกับรัฐบาลอังกฤษ ด้วยเหตุผลดังกล่าวทำให้ในปี 1624 พระเจ้าเจมส์ที่ 1 ยกเลิกกฎหมายที่ให้แก่บริษัทเวอร์จิเนีย นำเ华อร์จิเนียมาริบกับการดูแลของกษัตริย์อังกฤษ (The Royal Colony) พระเจ้า

เจมส์ที่ 1 ส่งข้าหลวง (Governor) มาปกครองนามกษัตรีอังกฤษ ข้าหลวงมีคติที่ปรึกษา (Council) ร่วมในการปกครองอาณาจักร ขณะเดียวกันพระเจ้าเจมส์ที่ 1 ทรงยอมรับในบทบาทของสภากาแฟนิค กล่าวว่าได้ว่าปัจจัยสำคัญที่ทำให้การตั้งเมืองที่เจมส์ท่านเป็นผลสำเร็จได้ เพราะชาวอาณาจักรเรียนรู้การผลิตอาหารเอง และชีวิตครอบครัวที่มีการพัฒนาขึ้นภายหลังสตรีเข้าตั้งเมืองในอาณาจักร

3. การก่อตั้งอาณาจักรอังกฤษอีก 12 อาณาจักร

อาณาจักรอังกฤษในอเมริกาเหนือมี 13 อาณาจักร การตั้งเมืองในช่วงปี 1607-1733 ทั้ง 13 อาณาจักรดังข้างต้นกับมหาสมุทรแอตแลนติกทอดจากแคนาดาของฝรั่งเศสเรื่อยลงมาทางใต้ ถึงพลอตด้านของสเปน 13 อาณาจักรจัดแบ่งได้เป็น 3 กลุ่ม ดัง

3.1 อาณาจักรตอนเหนือ หรืออาณาจักรนิวอิงแลนด์ (The Northern Colonies or The New England Colonies) มี 4 อาณาจักร คือ แมสซาชูเซตส์ โรดไอแลนด์ คอนเนติคัต และนิวแฮมเชียร์

3.2 อาณาจักรตอนกลาง (The Middle Colonies) มี 4 อาณาจักรคือ นิวยอร์ก นิวเจอร์ซี เพนซิลเวเนีย และเดลaware

3.3 อาณาจักรตอนใต้ (The Southern Colonies) มี 5 อาณาจักร คือ เวอร์จิเนีย แมริแลนด์ แคโรไลนาเหนือ แคโรไลนาใต้ และจอร์เจีย

3.1 อาณาจักรตอนเหนือหรืออาณาจักรนิวอิงแลนด์: แมสซาชูเซตส์ – พิการิณก่อตั้งเมือง ลิน敦ปี 1620⁷

ภายหลังการก่อตั้งเจมส์ท่านในปี 1607 มีอาณาจักรเกิดขึ้นทางเหนือคือ อาณาจักรเพลย์มัธ (Plymouth Colony) ก่อตั้งโดยกลุ่มชาวยุทธพิวาร์ม เดินทางมาอเมริการดยเรือเมร์ฟลาวอร์ (Mayflower) กิ่นเดิมของพิวาร์มคือ เมืองสครูบี้ (Scrooby) ทางตอนเหนือของอังกฤษ พิวาร์มยกจน เคร่งศาสนา ไม่เด่นเด่นลังความอังกฤษ มักประชุมกันบ่อย เพื่อประกอบพิธีกรรมทางศาสนาในบางครั้ง เจ้าหน้าที่อังกฤษต้องทำลายการประชุมทางศาสนาของพิวาร์ม พิวาร์มต้องการเสรีภพทางศาสนา ในปี 1609 พระเจ้าเจมส์ที่ 1 อนุญาตให้พิวาร์มเข้าตั้งเมืองที่เนื้องไลเดน (Leyden) ในฮอลแลนด์ ดังต่อไปนี้รับความมาของพิวาร์ม และไม่แทรกแซงการประกอบ

พิธีกรรมทางศาสนาของพิวกริม แต่ชีวิตในยุคแลนด์ยาลลำบาก อาหารราคาแพง ค่าจ้างแรงงานค่าเด็กพิวกริมเดิบตัดขึ้นมาทำมกกลางวัฒนธรรมและภาษาดั้งเดิม เพราะพิวกริมไม่พอใจสภาพความเป็นอยู่ที่ไม่ดี เด็กพิวกริมคิดว่าความไม่สงบในเมืองนี้ เป็นภัย对自己 จึงได้รับการสนับสนุนจากชาวอเมริกัน เพื่อเสริมสภาพทางศาสนา และเด็กพิวกริมจะได้มีชีวิตที่ดีกว่านี้ ห้ามลงโทษความผิดของเด็ก จึงส่งเด็กพิวกริมมุ่งเข้าศึกษาที่มหาวิทยาลัย剑桥 ประเทศอังกฤษ

16 กันยายน 1620 เรือเมย์ฟลายเวอร์ อาร์มพิวกริมประมาณ 100 คน ออกจากท่าฟลีม็อกซ์ในอังกฤษมุ่งสู่ จมส์ทาวน์ เรือถูกพายพัดห่างจากจมส์ทาวน์ขึ้นไปทางเหนือ 21 พฤศจิกายน 1620 เรือเมย์ฟลายเวอร์ ก่อตั้งหมู่บ้านเรือบัจจูบันคือ พริวินทาวน์ (Provincetown) ก่อนลงจากเรือเพื่อสำรวจที่ดิน ที่พิวกริมได้ร่วมกันกำหนดครุปแบบการปกครองที่เสนอภาคเท่าเทียมกัน (The Mayflower Compact) 1 สิงหาคม 1620 พิวกริมตัดสินใจนำเรือเมย์ฟลายเวอร์ขึ้นมาอ่าวแคปโคด (Cape Cod Bay) เข้าด้วยน้ำที่ฟลีม็อกซ์ในวันที่ 26 ธันวาคม 1620 อันเป็นการเริ่มต้นการจัดตั้งอาณาจักรพลีม็อกซ์ พิวกริมเลือกจอมทัพ จอห์น แครเวอร์ (John Carver) เป็นข้าหลวงวิลเลียม บรูสต์เตอร์ (William Brewster) เป็นผู้นำทางศาสนา และไมล์ สแตนดิช (Miles Standish) เป็นผู้นำการทหารของอาณาจักรพลีม็อกซ์ ณ คุตหน้าว 1620 พิวกริมต้องทนทุกข์ทรมาน เพราะอากาศที่หนาวเย็นออกเย็น อดอยากขาดแคลนอาหาร และขาดแคลนที่พักอาศัย แต่โชคดีที่ไม่ถูกอินเดียนโจมตี ณ คุตในไม้มะลิ 1621 มีพิวกริมเหลือรอดเพียงครึ่งเดียว 5 เมษายน 1620 เรือเมย์ฟลายเวอร์แล่นกลับอังกฤษ

เซมอเซท (Samoset) เป็นอันเดียนที่ทำตนเป็นมิตรกับพิวกริมและนำหัวหน้าคือแมสซาชูเซต (Massasoit) มาทำไมตรีกับพิวกริมสันติภาษีสืบท่องานต่อมาอีกครั้ง 40 ปี ซคาอนโท (Squanto) เป็นอันเดียนมิตรของพิวกริมอีกคนหนึ่งที่สอนพิวกริมปลูกข้าวโพด ล่าสัตว์ จับปลา ตกและย่างบลางเก็บน้ำรากเป็นเลบียนในคุตหน้าว 1621

เพราะพิวกริมทำงานหนักมากตลอดปี 1622 พิวกริมสำนักในพะคุตของพระผู้เป็นเจ้าดังนั้นนานคุตูบไม่ร่วง 1622 วิลเลียม แบรดฟอร์ด (William Bradford) ข้าหลวงสืบท่องจากจอมทัพ จอห์น แครเวอร์ จัดวันขอบคุณพระเจ้า (Thanksgiving Day) นับเป็นวันขอบคุณพระเจ้าครั้งแรกในโลกเมริกาเหนือ

แมสซาชูเซตส์-พริทันก่อตั้งอาณา尼คமแมสซาชูเซตส์เบรนปี 1630⁸

พริทันเป็นคนอังกฤษอีกกลุ่มหนึ่งที่แสวงหาเสรีภาพทางศาสนาในเมริกา กันยายน 1628 จอห์น เอนดิคอท (John Endicott) เป็นพริทันนำพาเข้าตั้งมั่นที่เมืองชาเล็ม (Salem) ขณะเดียวกันในอังกฤษพยายามตัดการนำของ จอห์น วินthrop (John Winthrop) ได้จัดตั้งบริษัทแมสซาชูเซตส์เบรน (The Massachusetts Bay Company) ผู้อพยพพริทันมาอเมริกาในปี 1629 พระเจ้า查尔斯ที่ 1 มอบกฎบัตรแก่บริษัทแมสซาชูเซตส์เบรน เพื่อการยึดครองดินแดนแมสซาชูเซตส์โดยรัฐบาลอังกฤษไม่เข้าแทรกแซง มิถุนายน 1630 จอห์น วินthropนำกองเรือ 11 ลำพร้อมสเนียร์อาหาร ของใช้ และพริทันประมาณ 1000 คนมาอเมริกาเข้าตั้งมั่นที่บอสตัน (Boston) พริทันเรียกอาณา尼คุมของตนว่าอาณา尼คแมสซาชูเซตส์เบรน (The Massachusetts Bay Colony) จอห์น วินthropเป็นข้าหลวงคนแรก อาณา尼คแมสซาชูเซตส์เบรนผู้นำที่บอสตัน อย่างรวดเร็ว เพราะรับการอพยพพริทันจากอังกฤษที่หาดกลัวต่อการลงโทษหากวิจารณ์นิเกียร์ของกัน สภาพริทัน (Puritan Assembly) ทำหน้าที่จัดระเบียบการปกครองในนามของบริษัทแมสซาชูเซตส์เบรน สมาชิกของสภาพริทันล้วนเป็นพริทันกฎหมายที่ออกโดยสภาพริทันกำหนดให้สืบทอดกัน เมืองเพนซานต์แก่พริทัน เพราะพริทันต้องการให้อาณา尼คแมสซาชูเซตส์เบรนเป็นของพริทันเท่านั้น ด้วยแนวทางการปกครองนี้เป็นการริบอรอนเสรีภาพทางศาสนาและเสรีภาพทางการปกครอง สำหรับคนในนิเกียร์อื่น ๆ ในอาณา尼คแมสซาชูเซตส์เบรน มีชาวอาณา尼คบ้างกลุ่มไม่พอใจ และแสวงหาเสรีภาพทางศาสนาโดยการแยกตัวออกจากเป็นชาวอาณา尼คแมสซาชูเซตส์เบรน จัดตั้งอาณา尼คขึ้นใหม่ เช่น ร็อกไอแลนด์ คอนเนกติกัต และนิวแฮมเชียร์ในเวลาต่อมา ในปี 1684 พระเจ้า查尔斯ที่ 2 ยกเลิกกฎบัตรที่ให้แก่บริษัทแมสซาชูเซตส์เบรน เพราะชาวอาณา尼คกลับชอบทำการค้ากับบริเตนและสเปน ในช่วงปี 1684-1691 อาณา尼คแมสซาชูเซตส์เบรนมีสภาพเป็นอาณา尼คภายใต้การดูแลของกษัตริย์อังกฤษ (The Royal Colony) แต่ในปี 1691 พระเจ้าวิลเลียมที่ 3 มอบกฎบัตรคืนให้แก่บริษัทที่ใช้ชื่อเดิม ๆ ว่าบริษัทแมสซาชูเซตส์ทั้งให้บริษัทแมสซาชูเซตส์มีอำนาจปกครอง เนื่องจากความไม่สงบของพิวกริมด้วย อันหมายถึงแมสซาชูเซตส์รวมพื้นที่เป็นแห่งเดียวในปี 1691

รด ไอแลนด์-โรเจอร์ วิลเลียมส์ ก่อตั้งนานี้ 1636⁹

พูริทันในอเมริกาไม่สามารถแมมแซซูเชฟล์เบย์มาก เมริกาเพื่อแสวงหาเสรีภาพทางศาสนา แต่พูริทันไม่ต้องการให้เสรีภาพใด ๆ แก่ชาวอเมริกานิคਮได้ที่ยึดมั่นต่างนิภัยกับพากคน อันเป็นเหตุให้เกิดการเพิ่มขึ้นของชาวอเมริกานิคุมนิว อิงแลนด์ เช่น ชาวอเมริการด ไอแลนด์ ก่อตั้งขึ้นนานี้ 1636

โดยโรเจอร์ วิลเลียมส์ (Roger Williams)

โรเจอร์ วิลเลียมส์ มาอสตันนานี้ 1631 วิลเลียมส์ไม่ชอบการกระทำของพูริทันหรือรอน เสรีภาพทางศาสนาและลัทธิการปกครองของชาวอเมริกานิคุมที่มิใช่พูริทัน ขณะเดียวกันวิลเลียมส์ ได้วิจารณ์การกระทำที่อยู่ติดธรรมควบคู่กับการดำเนินพะ ใจชาลส์ที่ 1 ว่าไม่มีสิทธิ์มอบที่ดินนาน อเมริกาแก่บริษัทแมมแซซูเชฟล์เบย์ เพราะที่ดินดังนี้เป็นของอินเดียน วิธีที่ถูกต้องนั่นพะ ใจชาลส์ที่ 1 ต้องชี้ขอที่ดินดังนี้จากอินเดียนและมอบให้แก่บริษัท เพราะวิลเลียมส์ ดำเนินเป็นศัตรูกับพูริทัน และพะ ใจชาลส์ที่ 1 ตั้งนี้สภารพูริทันเด็ดสินกำจัดวิลเลียมส์ โดยจะจับกุมวิลเลียมส์ลังกลับอังกฤษ วิลเลียมส์รู้ด้วยว่าถ้าถูกลังกลับอังกฤษจะต้องถูกฆ่า ตั้งนี้ในเดือนมกราคม 1636 วิลเลียมส์และพาก ตัดสินใจหนีออกจากชาลีม เข้าอาศัยกับนิครอินเดียนในบ้านทางตะวันออกเฉียงใต้ของชาวอเมริกานิคุม แมมแซซูเชฟล์เบย์ ต่อมาวิลเลียมส์ได้ขอติดตามแคนดังกล่าวจากอินเดียนและก่อตั้ง เมืองพรวิเดียน (Providence) ในเดือนพฤษภาคม 1636 อันเป็นการเริ่มก่อตั้งชาวอเมริการด ไอแลนด์ (Rhode Island Colony)

ปัญหาศาสนาในชาวอเมริกามแมมแซซูเชฟล์เบย์ ไม่เพียง เกิดกับวิลเลียมส์แต่ยัง เกิดกับชาวอเมริกานิคุมกันอีก ที่กล้าแสดงแนวความคิดต่อต้านพูริทัน ชาวอเมริกานิคุมเหล่านี้ต้องออกจากชาวอเมริกานิคุมแมมแซซูเชฟล์เบย์ เข้าตั้งมั่นในดินแดนทางตะวันออกเฉียงใต้ เช่นวิลเลียมส์ อันได้แก่ แอน ฮัชชันสันและพาก (Anne Hutchinson) เข้าตั้งมั่นที่พอร์ทมัธ (Portsmouth) วิลเลียมส์ คือคิดทันและพาก (William Coddington) เข้าตั้งมั่นที่นิวพอร์ท (Newport) ชา奴เอล กอร์ทัน และพาก (Samuel Gorton) เข้าตั้งมั่นที่华威 (Warwick) โรเจอร์ วิลเลียมส์ ต้องการให้ 4 หมู่ชนรวมกัน ในปี 1643 วิลเลียมส์เดินทางกลับอังกฤษทูลขอภูมิตรต่อพระ ใจชาลส์ที่ 1 ในปี 1644 เมื่อได้รับภูมิตร ก็อครองดินแคนารด ไอแลนด์ทั้งหมดจึงเดินทางกลับอเมริกาเนื่อง การรวมของ 4 หมู่ชนคือ พรวิเดียน พอร์ทมัธ นิวพอร์ท และ华威คัมฟ์ชันนานี้ 1647 รด ไอแลนด์ เดิบาร์ตและมั่งคั่ง พระบารมีของชาวอเมริกานิคุมทำเกษตรกรรมเป็นแปลงขนาดใหญ่ พร้อมเลี้ยงวัว ม้า และ

แกะ นิวพอร์ทเป็นเมืองท่าสำคัญของ รด ไอแลนด์ พ่อค้ามั่งคั่ง เพราะค้าทาสและค้าเหล้าถึง แอฟริกา รรเจอร์ วิลเลียมส์ องเชื่อานเสรีภาพทางศาสนา เปิดรรด ไอแลนด์ต้อนรับทุกคน ทำท่ารด ไอแลนด์ เป็นอาณาจักรแห่งแรกที่ให้เสรีภาพทางศาสนาโดยแท้จริง

colony เนเกตติก - โภมัส ชูเคอร์ ก่อตั้ง ในปี 1636¹⁰

พระคณาจักรของอาณาจักรแมลชาชู เชลล์ เบย์ รรด รอนเสรีภาพทางการปกครอง และศาสนาของชาวอาณาจักรที่ไม่ใช่พุทธ์ นอกจากรรเจอร์ วิลเลียมส์ จะก่อตั้ง รด ไอแลนด์ เมื่อที่โพรว์เดียนในปี 1636 ในปี 1633 ได้มีชาวอาณาจักรแมลชาชู เชลล์ เบย์ บางกลุ่มได้เข้า ตั้งมั่นในพื้นที่ทางตอนใต้ของอาณาจักรแมลชาชู เชลล์ เบย์ ก่อตั้ง เมืองวินซอร์ (Windsor) ฮาร์ฟอร์ด (Hartford) และเวทเทอร์ฟิลด์ (Wethersfield) ในปี 1636 ที่ฮาร์ฟอร์ดภายใต้การนำของ โภมัส ชูเคอร์ (Thomas Hooker) รวม 3 ชุมชนนี้เข้าด้วยกัน ก่อตั้ง เป็นอาณาจักร colony เนเกตติก (Connecticut Colony) ในปี 1639 ชูเคอร์ เขียนแนวทางการปกครองอาณาจักร colony ด้วยคดมี่ในความต้องการของชาวอาณาจักร เป็นประการสำคัญ (The Fundamental Orders of Connecticut or The First Written Constituion)

ในปี 1638 นิวไฮเวย์ (New Heaven) ก่อตั้งขึ้นโดยพุธ์ทันและมีฐานะ เป็นอาณาจักร อิสระ ในพื้นที่อาณาจักร colony เนเกตติก ในปี 1643 ชุมชนที่อยู่ในทุรรอบนิวไฮเวย์ ได้เข้ารวมกับนิวไฮเวย์ เกิดเป็นอาณาจักรนิวไฮเวย์ (New Heven Colony) ทำให้พื้นที่อาณาจักร colony ครอบคลุม ด้วย 2 อาณาจักรย่อยคือ อาณาจักร colony เนเกตติก และอาณาจักรนิวไฮเวย์ เพื่อแก้ไขปัญหา จบทั้น วินthrop ชูเนียร์ (John Winthrop, Jr) แห่งอาณาจักร colony เนเกตติก เดินทางกลับอังกฤษทูล ขอภัยบุตรก็อครอง พื้นที่ colony เนเกตติก จากพระเจ้า查ลส์ที่ 2 อันหมายถึงการรวมตัวแน่นอาณาจักรนิวไฮเวย์ ตามต้นแรกอาณาจักรนิวไฮเวย์ เนย์เลอการ เข้ารวมกับอาณาจักร colony เนเกตติก แต่ในปี 1665 อาณาจักรนิวไฮเวย์ เนย์เลอการ เข้ารวมด้วยดี อาชีพของชาวอาณาจักร colony เนเกตติก คือเกษตรกรรม และอุตสาหกรรม สินค้าหลักที่ผลิตทำรายได้คือการต่อเรือ

นิว แฮมเชียร์ - ความพยายามก่อตั้งในปี 1629¹¹

ในปี 1620 พระเจ้าเจมส์ที่ 1 มุ่งส่งเสริมให้มีการก่อตั้งอาณาจักรเพื่อในอาณาจักรนิว อิงแลนด์ ภายใต้การดำเนินการของเอ็ดเวิร์ด ฮิลตัน (Edward Hilton) ก่อตั้งจุดเดอร์ (Dover) ในนิว แฮมเชียร์ ในปี 1622 เพื่อให้การก่อตั้งอาณาจักรในพื้นที่ตอนเหนือของอาณาจักรแมสซาชูเซตส์เบย์ทำอย่างจริงจัง พระเจ้าเจมส์ที่ 1 ให้ จอห์น เมลัน และ เฟอร์ดินานโด กอร์เกส (John Mason - Sir Ferdinando Gorges) ดำเนินการก่อครองพื้นที่ทางตอนเหนือของอาณาจักรแมสซาชูเซตส์เบย์ อันเป็นที่ตั้งของเมืองนิว แฮมเชียร์ และ เวอร์มอนต์ตอนบนปัจจุบัน ในปี 1629 ทั้งสองตกลงแบ่งพื้นที่ดังกล่าวเป็น 2 ส่วน เมลันก่อครองพื้นที่ ๆ เป็น นิว แฮมเชียร์ และ เวอร์มอนต์เรียกดันดันนี้ว่า นิว แฮมเชียร์ (New Hampshire) เพราะ เมลันมาจากการเมืองแมสเซย์ร้านอังกฤษ มีโดเวอร์ เป็นศูนย์กลางการปกครอง ชาวอาณาจักรนิว แฮมเชียร์เป็นชาวอาณาจักรจากอาณาจักรแมสซาชูเซตส์เบย์ที่ไม่ใช่พูร์กันต้องการแสวงหาเสรีภาพทางศาสนา เมืองพอร์ทสมัธ (Portsmouth) เอคเตอร์ (Exeter) และ แฮมเพตัน (Hampton) ก่อตั้งในเดือนตุลาคม พื้นที่ทางตอนเหนือของอาณาจักรแมสซาชูเซตส์เบย์มีอาณาจักรที่สำคัญที่สุดคือเมืองเมล์บอร์น (Maine) การเข้าตั้งมั่นของชาวอาณาจักรนานาชาติมาก ในปี 1640 พระเจ้า查尔斯ที่ 1 กำหนดให้พื้นที่ในการครุฑ์และกองกอร์เกสและเมลันอยู่ภายใต้การครุฑ์และกองกอร์เกส ผู้บริหารพูร์ทันแห่งลักษณะอาณาจักรแมสซาชูเซตส์เบย์ และ ในปี 1680 พระเจ้า查尔斯ที่ 2 แยกนิว แฮมเชียร์ออกจาก การปกครองของลักษณะพูร์ทัน โดยให้นิว แฮมเชียร์ มีฐานะ เป็นอาณาจักรภายใต้การครุฑ์และกองกั๊ตติร์ย อังกฤษ และ ในปี 1820 เมนแยกออกจากการครุฑ์และกองแมสซาชูเซตส์ มีฐานะ เป็นรัฐสมบูรณ์

3.2 อาณาจักรตะวันออก

ดัชและสวีเดนก่อครองอาณาจักรตะวันออกกลางก่อนอังกฤษ (1609-1664); การก่อตั้งอาณาจักรนิเนอร์แลนด์ (New Netherland)¹²

ในปี 1609 เฮนรี ฮัดสัน (Henry Hudson) นักเดินเรืออังกฤษรับจ้างบริษัทดัช อิสตันเดีย (The Dutch East India Company) ค้นหาเส้นทางเดินเรือตะวันตกเฉียงเหนือสู่ เอเชียตะวันออก ฮัดสันเป็นคนผิวยาคแรกที่นำเรือเข้าสู่อ่าวเดลaware (Delaware Bay) ค้นพบแม่น้ำฮัดสัน นำเรือแล่นเรือขึ้นไปทางเหนือ ในเดือนตุลาคมการสำรวจของฮัดสันทำให้

ในปี 1614 ดัช เริ่มเข้าตั้งมั่นบนลุ่มน้ำฮัดสันและอังกฤษครองพื้นที่นิวยอร์คและนิวเจอร์ซีในปัจจุบัน ก้ายาตี้ชื่อว่า นิว เนเธอร์แลนด์ (New Netherland) ในปี 1621 กลุ่มพ่อค้าดัชที่มุ่งทำการค้าข้าวสัตว์กับอินเดียนรวมตัวกันก่อตั้งบริษัทดัชเวลสินเดีย (The Dutch West India Company) และรัฐบาลดัชให้บริษัทมีสิทธิทำการค้าในนิว เนเธอร์แลนด์ มีระยะเวลา 24 ปี ในปี 1624 บริษัทดัชเวลสินเดียส่งดัช 30 ครอบครัวเข้าตั้งมั่นในดินแดนตอนเหนือของลุ่มน้ำฮัดสัน ชาวอาณานิคมก่อตั้งบ่อโมอาร์น (Fort Orange) ปัจจุบันคืออัลบานี (Albany) นับเป็นการตั้งมั่นการแห่งแรกของดัชในนิว เนเธอร์แลนด์ ส่วนที่เป็นนิวยอร์คในปัจจุบัน ในปี 1625 ก้ายาตี้การนำของปีเตอร์ มินอิท (Peter Minuit) นำดัชเข้าตั้งมั่นบนเกาะแมนহัตตัน (Manhattan Island) ปากแม่น้ำฮัดสัน ก่อตั้งนิว อัมสเตอร์ดัม (New Amsterdam) ปัจจุบันคือเมืองนิวยอร์ค เพื่อที่เกาะแมนฮัตตันเป็นของดัชอย่างถูกต้องมินอิทของชื่อเกาะนี้จากอินเดียนในรูปของการแลกเปลี่ยนเครื่องประดับและของใช้บุคคล 60 ดัชกีลดอร์ (Guilder) หรือประมาณ \$24 นิวเนเธอร์แลนด์เติบโตอย่างรวดเร็ว มีชุมชนดัชตั้งเรียงรายตามลุ่มน้ำฮัดสัน เมืองใหม่ที่สร้างขึ้นนอกเหนือจากอัลบานีและนิว อัมสเตอร์ดัม คือคิงส์ตัน (Kingston) และบรูคลิน (Brooklyn) พ่อค้าดัชมั่นคั่งจากการค้าข้าวสัตว์กับอินเดียนและทำเกษตรกรรมด้วยระบบการถือครองที่ดิน (The Patroon System) ผู้ถือครองที่ดิน (Patroon) คือข้าหลวงหรือพ่อค้ารายใหญ่ดัช ชาวอาณานิคมดัชที่เป็นชาวนาตั้งเช่าที่นาจากผู้ถือครองที่ดินและไม่มีสิทธิทางการเมือง ในปี 1630 ดัชก่อตั้งเมืองพาวอนเนย (Pavonia) ปัจจุบันคือ เจร์ซี ชิตี้ (Jersey City) ในดินแดนนิว เจร์ซี แต่การตั้งมั่นต้องล้มเหลวเพราะมักถูกกรบทวนจากอินเดียน ในปี 1660 ดัชก่อตั้งเมืองเบอร์เกน (Bergen) นับเป็นการตั้งมั่นการแห่งแรกของดัชในดินแดน นิว เจร์ซี

การตั้งอาณานิคมสวีเดน (New Sweden)

ชาสวีเดนหรือสวีด (Swedes) เป็นกลุ่มชนที่ติดตามดัชนำเรือเข้าสู่อ่าวเดลaware เข้าสำรวจลุ่มน้ำเดลaware เพื่อทำการค้าข้าวสัตว์กับอินเดียน ในปี 1638 ชาสวีเดนก่อตั้งบ่อคิริสตีนา (Fort Christina) ปัจจุบันคือวิลมิงตัน (Wilmington) ในเดลaware อันเป็นการเริ่มก่อตั้งอาณานิคมสวีเดน (New Sweden) ในอเมริกาเหนือ ในปี 1643 สวีดกำหนดให้ฟิลadelเฟีย (Philadelphia) ในเพนซิลเวเนียเป็นเมืองหลวงของอาณานิคมสวีเดน การ

เติบโตของอาณาจักรลิสต์ติง เคนต์ดองยุติลง เพราะรัฐบาลตัดสินใจว่าอาณาจักรลิสต์ติงเป็นภัย对自己 และเพนซิลเวเนียนี้เป็นเขตดินแดนของดัชชี ในปี 1655 ข้าหลวงดัชชันกองเรือจากนิวอัมส์เตอร์ดัม เข้ายึดพื้นที่แล้วและนำอาณาจักรลิสต์ติงมาเป็นของดัชชี กล่าวว่าตัววันนับจากปี 1655 อำนาจดัชชันอาณาจักรลิสต์ติงแลนด์ครอบคลุมพื้นที่ปัจจุบันคือ นิวยอร์ก นิวเจอร์ซี เพนซิลเวเนีย และเดลaware

อังกฤษยึดครองอาณาจักรลิสต์ติงแลนด์ของดัชชันปี 1664

อำนาจของดัชชันอาณาจักรลิสต์ติงแลนด์มีผลกระทำต่อการค้า การคมนาคม และการขยายดินแดนของอังกฤษระหว่างอาณาจักรดอนเนนกับอาณาจักรดอนไต์ เพราะ

1. นิวอัมส์เตอร์ดัมของดัชชันนิวยอร์กคุ้มแม่น้ำสำคัญ 3 สายคือ แม่น้ำฮัดสัน แม่น้ำเดลaware และแม่น้ำค่อนเนกติก็
  2. เรือเรของดัชชันนิวอัมส์เตอร์ดัมมักจะมีเรือสินค้าอังกฤษที่เข้าทำการค้าระหว่างอาณาจักรดอนเนนกับอาณาจักรดอนไต์
  3. อัลบานีของดัชชันลุ่มน้ำฮัดสันในนิวยอร์กสกัดกั้นการค้าขนส่งของอังกฤษกับอินเดียนดินแดนตอนใต้
  4. ดัชชันขยายอำนาจของอังกฤษทางเหนือตามลุ่มน้ำค่อนเนกติก็อันเป็นการขัดขวางการขยายอำนาจของอังกฤษจากอาณาจักรดอนเนนกับที่มุ่งขยายลงได้
  5. อาณาจักรลิสต์ติง ลักดักกันการขยายอำนาจของดัชชันและพื้นที่อาณาจักรลิสต์ติงอังกฤษ
- ในปี 1664 อังกฤษตัดสินใจทำการบดบังดัชชัน (The Anglo-Dutch War) ผลคือ อังกฤษยึดครองอาณาจักรลิสต์ติงแลนด์ของดัชชันได้ทั้งหมด ขณะนั้นอังกฤษอยู่ภายใต้การปกครองของพระเจ้าชาลส์ที่ 2 พระเจ้าชาลส์ที่ 2 มอบดินแดนระหว่างแม่น้ำค่อนเนกติกกับแม่น้ำเดลaware คือส่วนพื้นที่นิวยอร์กและนิวเจอร์ซีซึ่งเป็นอาณาจักรลิสต์ติงเดิมแก่น้องชายคือเจ้าชายเจมส์ (James the Duke of York) ทำให้เจมส์แห่งยอร์กมีฐานะเป็นเจ้าของที่ดินที่ได้รับมอบจากกษัตริย์ อาณาจักรที่ก่อตั้งขึ้นเรียกว่า "Proprietary Colony"

นิวยอร์ค - ก่อตั้งโดยเจมส์แห่งยอร์คในปี 1664¹⁴

ในปี 1664 เจมส์แห่งยอร์คเรียกคืนแดนที่ได้รับมอบมาทั้งหมดว่าดินแดนนิวยอร์ค แต่ เพราะดินแดนนิวยอร์คกว้างขวาง เจมส์แบ่งดินแดนนิวยอร์คออกเป็น 2 ส่วน ส่วนแรกเป็นที่ที่ กว้างใหญ่ทางตอนเหนือระหว่างแม่น้ำค่อนกลางติดกับแม่น้ำชัลลัน เจมส์ปักครอง เองก่อตั้ง เป็น อาณาจักรนิวยอร์ค (New York Colony) จัดเป็นอาณาจักรประภัย Proprietary Colony นิวอัมสเตอร์ดัมเปลี่ยนชื่อเป็นเมืองนิวยอร์ค (New York) ส่วนที่สองคือดินแดนระหว่างแม่น้ำ ชัลลันกับแม่น้ำเดลaware ต้อมาก่อตั้ง เป็นอาณาจักรนิวเจอร์ซี (New Jersey Colony)

ในช่วงปี 1664-1684 เจมส์ปักครองอาณาจักรนิวยอร์ค โดยยึดหลักเรอาใจชา อาณาจักรซึ่งส่วนใหญ่เป็นดัช คงให้เสรีภาพทางศาสนา เพราะดัชเป็นรัฐแพรแต่เดิม คงการใช้ ภาษาดัช และให้ดัชมีส่วนร่วมในการปกครอง คือมีสิทธิ์ส่งตัวแทนสู่สภานิวยอร์ค ดัชพอย่าง การปกครองของเจมส์ แต่ในปี 1685 เมื่อเจมส์ขึ้นปกครองอังกฤษเป็นพระเจ้าเจมส์ที่ 2 (James II 1685-1688) การปกครองอาณาจักรนิวยอร์คเปลี่ยนจากเดิมคือยกเลิกเสรีภาพทางศาสนาและ การปกครอง ทั้งควบคุมชาวอาณาจักรซึ่ง เป็นดัชอย่างไอลิชต์ ในปี 1688 เมื่อสิ้นการปฏิวัติ (The Glorious Revolution) พระเจ้าเจมส์ที่ 2 ถูกรื้อนอำนาจ อังกฤษอยู่ภายใต้การ ปกครองของพระเจ้าวิลเลียมที่ 3 (William III 1689-1701) ทรงให้การรับรองสิทธิ์ของ ชาวอาณาจักรดัช สันติสุขเกิดในนิวยอร์คอีกครั้ง

นิวเจอร์ซี - ก่อตั้งในปี 1665¹⁵

ในปี 1665 เจมส์แห่งยอร์คยกดินแดนระหว่างแม่น้ำชัลลันกับแม่น้ำเดลaware แก่เพื่อน ขุนนาง 2 คน คือ จอห์น เบอร์เคเลีย (John Berkeley) และจอร์ช คาร์เตอร์เทเร็ท (George Carteret) ทั้งสองเรียกดินแดนที่ได้รับมอบมาว่า อาณาจักรนิวเจอร์ซี (Proprietary Colony) เพราะคาร์เตอร์เทเร็ทเคยเป็นข้าหลวง เกาะเจอร์ซีในช่องแคบอังกฤษมาก่อน นิวเจอร์ซีเป็น ดัตตี้อย่างอาณาจักรอีกแห่งหนึ่งที่มีการจัดตั้งโดยภักดิริย์มอนเต็นเดนแก่ผู้กล้าลี้ภัยหรือพระญาติ (Proprietary Colony) เบอร์เคเลียก่อครองดินแดนทางตะวันตกของนิวเจอร์ซี (West New Jersey) คาร์เตอร์เทเร็ทก่อครองดินแดนทางตะวันออกของนิวเจอร์ซี (East New Jersey) เมืองหลวงคือ อัลลิซาเบธทาวน์ (Elizabethtown) ในปี 1674 เค瓦เกอร์ (Quakers)

ขอชื่อตั้นແດນທາງຕະວັນຕົກຂອງນິວເຈອຣີຈາກເບອຣີເຄລີ່ຍ ກລ່າວາດ້ວ່າ ເວສິນາຈຸອຣີສີເປັນອາຄານິຄມ ເຄວເກອຣີແຫ່ງແຮກໃນອາເມຣິກາເທື່ອໄນປ໌ 1682 ເຄວເກອຣີຊື່ອຕົນແດນທາງຕະວັນອອກຂອງນິວເຈອຣີຈີ່ຈາກຕະຮູກຄາຮ້າທ່າງ ຕິນແດນນິວເຈອຣີທີ່ໜຶ່ງມີຄາລາຍເປັນອາຄານິຄມຂອງເຄວເກອຣີ ເພຣະໜາວ ອາຄານິຄມມັກກ່ອງຄວາມວຸ່ນວາຍແລະ ຄະໜີ້ປັກໂຮງໄນ້ຈຸດູແລ້ວກໍາຄວາມສົງບາດ້ ໃນປ໌ 1702 ນິວເຈອຣີຈີ່ຕະວັນອອກ ແລະ ນິວເຈອຣີຈີ່ຕະວັນຕຽມຕົວເປັນຕົນແດນເດືອກັນກາຍໄດ້ຊ້ວ່ານິວເຈອຣີແລະ ຍອມອູ່ກາຍໄດ້ກາຣູດ້ແລ້ວອາກັ້ນຕໍ່ອັງກຸມທີ່ອພຣະນາງແອນ (Queen Anne 1701-1714)

ເພນີ້ລວາເນື່ອ - ວິລເລີຍມ ເພນ ກົດັ້ນປີ 1682¹⁶

ໃນປ໌ 1681 ພຣະເຈົ້າຈາລັສ໌ທີ່ 2 ມອບຕົນແດນທາງຕະວັນຕົກຂອງແມ່ນໍ້າເດລາວັຮ້ຊື່ອຕົນ ແດນີ້ໃນອົດຕືອລ້າສຳຜັນອົບນັບຂອງອາຄານິຄມສົ່ງເຕັມແກ້ວິລເລີຍມ ເພນ (William Penn - Proprietor) ຊື່ເປັນເຄວເກອຣີເພື່ອເປັນກາຣົດຊື້ໜີ້ທີ່ພຣະເຈົ້າຈາລັສ໌ທີ່ 2 ເປັນໜີ້ບົດວິລເລີຍມ ເພນ ວິລເລີຍມ ເພນ ເຮັດວຽກແດນີ້ວ່າເພນີ້ລວາເນື່ອ ແປລວ່າ ບໍາ (Sylvania) ພຣະເຈົ້າຈາລັສ໌ທີ່ 2 ເຕັມຄໍາວ່າເພນໜີ້ຄໍາວ່າເພນີ້ລວາເນື່ອ ເພື່ອເປັນເກີຍຮົດແກ່ຕະຮູກເພນ ດິນແດນີ້ຈຶ່ງໄດ້ຊ້ວ່າອາຄານິຄມ ເພນີ້ລວາເນື່ອ ແປລວ່າບໍາຕະຮູກເພນ (Pennsylvania Colony) ເພນເດີນທາງມາເພນີ້ລວາເນື່ອ ໃນປ໌ 1682 ແລະ ກຳນົດໃຫ້ພິລາಡෙລເພີຍ (Philadelphia) ຂອງໜາສົ່ງເດນາອົດຕືອລີ້ນເປັນເນື່ອງຫລວງ ຂອງເພນີ້ລວາເນື່ອ ເພນຕ້ອງການໃຫ້ເພນີ້ລວາເນື່ອ (Proprietary Colony) ເປັນອາຄານິຄມຂອງ ເຄວເກອຣີ ແລະ ຕ້ອງການໃຫ້ຄົນຈະໄດ້ມີໂກສລວັງຮານະ ເຂົ້າດັ່ງນັ້ນໃນເພນີ້ລວາເນື່ອ ເພນກຳນົດໃຫ້ ຂ້າຍຖຸກຄົນທີ່ເຂົ້າດັ່ງນັ້ນໃນເພນີ້ລວາເນື່ອໄດ້ມີສິທິທິກີ້ອຄຣອງທີ່ດິນ 40 ເອເຄອຣີໃນຮາຄາເພີຍ \$10 ເງິນ \$10 ນີ້ຈໍາຍກາຍຫລັງເກີບເກີ່ວພລືຕພລຄຮັ້ງແຮກ ທີ່ມີເສີກພາຫາງສານາ ຂາຍໝູຮປພາກັນອພຍພລັ່ງ ໄກລມາເພນີ້ລວາເນື່ອ ຂະໜາ ເດີຍກັນເພນໄດ້ກຳນົດໃຫ້ກົມືກົມືຕະຫຼາດ ໂດຍຍອມຈໍາຍເຈີນຈຳນວນໜຶ່ງແກ່ອືນ ເຕີຍນເປັນຄ່າທີ່ຕົນເພນີ້ລວາເນື່ອ ເພຣະ ຕ້ອງການຜູມມືຕຣະ ແລະ ໄມຕ້ອງການໃຫ້ອືນເຕີຍນຄືດວ່າກູກແຍ່ງທີ່ດິນ ສັນຕື່ສຸຂະໜາດ ອົງນັດເຕີຍນກັບໜາວອາຄານິຄມມີຂຶ້ນໃນໜ່າງໜີ້ວ່າ ຂົງທີ່ມີຫຼັງການ ເພນ ເພນີ້ລວາເນື່ອເຕີບໂຕຍ່າງນັ້ນຄົງ ໃນປ໌ 1692 ພຣະເຈົ້າວິລເລີຍມທີ່ 3 ຍກລົກກູນຕົກການກີ້ອຄຣອງດິນແດນເພນີ້ລວາເນື່ອກັນເພນ ເພຣະ ໄນໄວ້ວ່າງໃຈເພນເນື່ອຈາກເພນເປັນພຣະສຫຍລົງທອງພຣະເຈົ້າຈາມສ໌ທີ່ 2 ທີ່ກູກຄ່ານໍາຈາລົງໃນປ໌ 1688 ເພນຍືນຍັນຄວາມຈົງຮັກກັດຕໍ່ອພຣະເຈົ້າວິລເລີຍມທີ່ 3 ໃນປ໌ 1694 ພຣະເຈົ້າວິລເລີຍມທີ່ 3 ດິນ ສິທິທິ ແහັນອາຄານິຄມ ເພນີ້ລວາເນື່ອແກ່ເພນດັ່ງ ເດີມ ເພື່ອໃຫ້ໜາວອາຄານິຄມເປັນພູ້ກຳນົດກູງໝາຍທີ່

ต้องการเพื่อใช้บุกรุก วันปี 1701 เผนร่างกฎหมายแห่งสิทธิ์เศษ (The Charter of Privileges) กำหนดให้ชาวอาณาจักรทุกคนมีเสรีภาพทางศาสนา และชาวอาณาจักรทุกคนที่ถือครองที่ดินนาเงินชิล瓦เนียและจายภารี มีสิทธิ์ลงคะแนนเพื่อเลือกตัวแทนเข้าสู่สภาเพนชิลวาเนีย ตระกูลเพนบุกรุก เผนชิลวาเนียจนถึงปี 1775 เมื่อเริ่มสงครามปฏิวัติ

เดลาแวร์-ก่อตั้งด้วยวิลเลียมเพนในปี 1683¹⁷

ดินแดนเดลาแวร์ เดิมเป็นพื้นที่ส่วนหนึ่งของอาณาจักรสวีเดน วันปี 1682 เมื่อวิลเลียม เพน ได้รับมอบดินแดนตะวันตกของลุ่มน้ำเดลาแวร์ คือเพนชิลวาเนียจากพระเจ้าชาลส์ที่ 2 เพนได้เดินทางมาเพนชิลวาเนียเพื่อก่อตั้งและพบร่างเพนชิลวาเนียไม่มีพื้นที่ติดมหาสมุทรแอตแลนติก นิวเจอร์ซีเป็นดินแดนข้างกัน เพนชิลวาเนียกับแอตแลนติก ทางออกแอตแลนติกของเพนชิลวาเนียจะมีได้โดยผ่านอ่าวเดลาแวร์ นั้นย่ออมหมายความว่า เพนต้องมีสิทธิ์ก่อครองดินแดนตะวันตกของอ่าวเดลาแวร์ วันปี 1682 นี้เอง เพนเดินทางกลับอังกฤษและพระเจ้าชาลส์ที่ 2 ได้มอบดินแดนดังกล่าวให้แก่เพน ดินแดนนี้ถูกเรียกว่าดินแดนตอนล่าง (The Lower Countries) ปัจจุบันคือเดลาแวร์ (Delaware - Proprietary Colony) ผู้อยู่พำนักระบากันหลังไฟลเข้าตั้งมั่นดินแดนตอนล่าง เพนกำหนดให้ชาวอาณาจักรดินแดนตอนล่างมีสิทธิ์ลงตัวแทนเข้าสู่สภาที่พิลาเคล เพิ่มมีจำนวนเท่ากับตัวแทนจากเพนชิลวาเนีย เพราะดินแดนตอนล่างเดิบาร์ล่าช้ากว่าเพนชิลวาเนีย ทำให้ชาวอาณาจักรดินแดนตอนล่างเกรงการเสียเบรียบทางการปกครองจึงเรียกร้องต่อเพนขอแยกออกจากปกครองของสภาเพนชิลวาเนีย วันปี 1702 ดินแดนตอนล่างแยกออกจาก เพนชิลวาเนีย และรู้จักกันนานามาหน่วย่า เเดลาแวร์ (Delaware Colony)

3.3 อาณาจักรตอนใต้

เวอร์จิเนีย – อาณาจักรอังกฤษแห่งแรกในอเมริกาเหนือก่อตั้งในปี 1607

การก่อตั้งอาณาจักรเวอร์จิเนียเริ่มที่เจมส์ทาวน์ในปี 1607 มีการกล่าวอย่างละเอียดแล้วในตอนต้น

แมรีแลนด์ - คระภูลแคลร์วิทก่อตั้งในปี 1634¹⁸

ในปี 1632 พระเจ้า查尔斯ที่ 1 มอบคิมเดนเดอนเนื้อของ เวอร์จิเนียระหว่างแม่น้ำโพโตเมค (Potomac River) กับเส้น翰นาที่ 40° แก่จอร์ช แคลเวิท (George Calvert, First Baron Baltimore 1580 - 1632) แคลเวิทให้ชื่อดินแดนนี้ว่า แมรีแลนด์ (Maryland) เพื่อเป็นเกียรติแก่พระราชมารดาเรย์ (Queen Henrietta Maria) การก่อตั้งแมรีแลนด์ (Proprietary Colony) ดำเนินการในปี 1634 โดย เชซิล ลูกชายของจอร์ช แคลเวิท (Cecil Calvert, Second Baron Baltimore) ชาวอาณานิคมกลุ่มแรกจำนวน 200 คน มีที่ดินริมชายฝั่งและบ้านเรือนที่เข้าตั้งมั่นในพื้นที่ทางตะวันออกเฉียงใต้ของแมรีแลนด์ก่อตั้งเมืองเซนต์ แมรีส์ (St. Mary's) ในเวลาเดียวกันนี้มีบัญชาศาสนานิยมลutheran ของฟรีทัน แคลร์วิทซึ่งเป็นรามันคาಥอลิกและโปรดักส์แคนท์เข้าตั้งมั่นในพื้นที่ทางตะวันออกเฉียงใต้ของแมรีแลนด์ ไม่ได้รับความอนุญาตจากวังและต้องการให้แมรีแลนด์เป็นอาณานิคมของรามันคาಥอลิก แต่เมื่อเวลาผ่านไปปรากฏว่าในแมรีแลนด์ มีชาวอาณานิคมที่เป็นโปรเตสแตนท์มากกว่ารามันคาಥอลิก อาศัยพอยต์ของชาวอาณานิคมคือทำเกษตรกรรมพืชผล 2 พันดองที่บัญชีแมรีแลนด์ได้แก่แมรีแลนด์ จากการเติบโตอย่างรวดเร็วของเมืองแมรีแลนด์ทำให้เจ้าฟ้าฯ ไม่พอใจพระราชนัดลักษณะสูบและข้าวโพดทำรายได้ดีแก่แมรีแลนด์ ซึ่งเคยเป็นของเจ้าฟ้าฯ ที่เกลล์บดินเบินท์ส่วนหนึ่งของ เวอร์จิเนียด้วยเดิม กล่าวไว้วันเด็กก่อตั้งในปี 1634 แมรีแลนด์ถูกเบนช์ทับบัญชาศาสนานิยมลutheran และการเมือง เมื่อพระเจ้าเจมส์ที่ 2 ถูกรัฐประหารในปี 1688 พระเจ้าวิลเลียมที่ 3 ขึ้นปกครองอังกฤษ ชาวอาณานิคมที่เป็นโปรเตสแตนท์ในแมรีแลนด์ก่อการกุ่นยาวย นำแมรีแลนด์พ้นจากอำนาจจากการปกครองของตระกูลแคลร์วิท ซึ่งเป็นคาಥอลิก และจัดตั้งคณะกรรมการที่เป็นโปรเตสแตนท์ปกครองแมรีแลนด์แทน ขณะเดียวกันพระเจ้าวิลเลียมที่ 3 ทรงให้การยอมรับในการปกครองแมรีแลนด์โดยคณบดีปกครอง โปรเตสแตนท์ และนำแมรีแลนด์มาไว้ภายใต้การดูแลของกษัตริย์อังกฤษ ในปี 1715 พระเจ้าจورจที่ 1 (George I 1660-1727) ปกครองอังกฤษระหว่างปี 1714-1727 ควบแมรีแลนด์คืนแก่ตระกูลแคลร์วิท ตระกูลแคลร์วิทปกครองแมรีแลนด์จนถึงปี 1775

คาโรไลนาเหนือและคาโรไลนาใต้ - ก่อตั้งในปี 1663¹⁹

ในปี 1629 พระเจ้า查尔斯ที่ 1 มอบดินแดนระหว่าง เวอร์จิเนียกับฟลอริดาของสเปน แก่โรเบิร์ท 希ธ (Robert Heath) เพื่อก่อตั้งอาณาจักร ชีล์เริกดินแคนน์ว่าดินแดนคาโรไลนา (The Province of Carolana = Land of Charles) การก่อตั้งอาณาจักรมีอังกฤษนำหัว เวลาดังกล่าวต้องล้มเหลว เพราะว่าไม่มีความสนใจในการดำเนินการเท่าที่ควร

ในปี 1663 พระเจ้า查尔斯ที่ 2 มอบดินแดนคาโรไลนาแก่ขุนนาง 8 คน (Proprietors) ดินแดนถูกเปลี่ยนชื่อใหม่เป็นคาโรไลนา (Carolina - Proprietary Colony) ในปีนี้ที่ส่วนทางตอนเหนือของดินแดนคาโรไลนาปัจจุบันคือคาโรไลนาเหนือมีชาวอาสา ที่เดินทางจากเวอร์จิเนียเข้าตั้งมั่นในดินแดนทางตะวันออกเฉียงเหนือก่อตั้ง เมืองอลเบมาร์ล (Albemarle) ในปีนี้ที่ส่วนทางตอนใต้ของดินแดนคาโรไลนาปัจจุบันคือคาโรไลนาใต้ขุนนางทั้งแปด ได้จัดส่งผู้อพยพเข้าตั้งมั่นก่อตั้ง เมืองชาลส์ตัน (Charleston) ข้าวเป็นพืชหลักที่นิยมปลูกเป็น แปลงขนาดใหญ่และใช้แรงงานทาส ข้าวทำรายได้ให้แก่ตัวแทนขุนนางทั้งแปดที่เข้าดูแลรักษากาล ประวยชน์ เพราะขุนนางทั้งแปดมุ่งหวัง เพียงกอบโกยผลประโยชน์ ใช้นี้เป็นการสำคัญไม่คาดคิดแล บกบึงคุ้มครองชาวอาษานิคมโดยเฉพาะ ในคาโรไลนาใต้ซึ่งมีภูมิประเทศเป็นแหล่งผลิต เช่น โภชนาณ์ในคริสต์ศตวรรษที่ 1702 - 1713 และอันเดียนเข้าใจในช่วงปี 1715 - 1718 ทำให้ชาวอาษานิคมไม่อาจก่อความวุ่นวายต่อต้านการปกครองของขุนนางทั้งแปด ขณะเดียวกันดินแดนคาโรไลนาใต้เป็นจุดยุทธศาสตร์กันอ่อนน้ำจัสเปนและอังกฤษ ดังนั้นในปี 1719 พระเจ้าจور์จที่ 1 จึงยกเลิกกฎหมายที่ให้แก่ขุนนางทั้งแปดเดินทางลี้ภัยสู่ดินแดนคาโรไลนาใต้ และ ทรงนำคาโรไลนาใต้มาไว้ภายใต้การดูแลของกษัตริย์อังกฤษ ในปี 1729 ขุนนางทั้งแปดมั่นใจว่า ไม่อาจแสวงหาผลประโยชน์ใช้ในดินแดนคาโรไลนาเหนือได้ จึงมอบคืนคาโรไลนาเหนือแก่พระเจ้า จอร์จที่ 1 นับจากปี 1729 คาโรไลนาเหนือและคาโรไลนาใต้เป็นอาณาจักรภายใต้การดูแลของ กษัตริย์อังกฤษ

จอร์เจีย - อาณาจักรสุดท้าย ก่อตั้งในปี 1733²⁰

ในอังกฤษ คริสต์ศตวรรษที่ 18 คนอังกฤษคนใดที่มีหนี้สินจะต้องถูกจับคุกชั้ง เป็นนักโทษ เจมส์ ออเกลโทร์พ (James Oglethorpe) เก็บไว้และต้องการจัดตั้งอาณาจักรอังกฤษใน

อเมริกาเหนือส่วนใหญ่เป็นที่ลับและลึกลับ ได้มีโอกาสเริ่มต้นสร้างชีวิตใหม่ ในปี 1732 พระเจ้าจور์ชที่ 2 monarch บด熹รัฐแก่อเกลโททรัพและพากาให้ก่อครองพื้นที่ระหว่างคาร์โรไลนาใต้และพอลอริดาของสเปนเมื่อเวลา 21 ปีเพื่อสนับสนุนแนวความคิดของอุ่อเกลโททรัพและเพื่อให้คืนแด่นล้านี้เป็นอาณาจักรกันชน (Buffer Colony) ระหว่างอำนาจอังกฤษและสเปนในอเมริกาเหนือ อุ่อเกลโททรัพ เรียกคืนแด่นี้ว่าจอร์เจีย (Georgia) เพื่อเป็นเกียรติแก่พระเจ้าจอร์ชที่ 2 พลศจิกายน 1732 อุ่อเกลโททรัพนำกลุ่มผู้อพยพรุ่นแรกประมาณ 120 คนมุ่งสู่จอร์เจีย กุ้มภาพันธ์ 1733 มาถึงจอร์เจีย เข้าตั้งมั่นที่ชาร์โนนา (Savannah) จอร์เจียมีอากาศอบอุ่น ดินดี แฉดดี เหมาะสมแก่การทำการเกษตรกรรม ข้าว คราม ไม้ เป็นผลผลิตที่รายได้ดีแก่ชาวอาณาจักร อุ่อเกลโททรัพ ห้ามนำทาสเข้าจอร์เจียเพื่อใช้เป็นแรงงานทำการเกษตรกรรม จอร์เจียไม่มีปัญหากับอินเดียน ความน่าดูดีของมนุษย์สเปนด้านการค้าขาย เพราะสัมภានาจอร์เจียล้วนใหญ่ เรือสินค้าอังกฤษจะลักลอบนำใบชาหาดที่ชาร์โนนาไปขายในหมู่เกาะ เวสอินดีส และเรื่องพรอมแคนระหว่างจอร์เจียกับพลอริดา ที่ไม่อาจเจรจาตกลงกันได้ ในปี 1753 อุ่อเกลโททรัพมดล็อชิชดครองจอร์เจีย และพระเจ้าจอร์ชที่ 2 นำจอร์เจียมานำวิภาวดีการคุ้มครองกษัตริย์อังกฤษในปี 1754

4. การดำเนินชีวิตของชาวอาณาจักรอังกฤษ

4.1 ปัญหา 4 ประการที่ชาวอาณาจักรต้องเผชิญ²¹

เมื่อผู้อพยพอังกฤษขึ้นบกบริเวณชายฝั่งตะวันออกของอเมริกาเหนือ มีปัญหา 4 ประการที่ชาวอาณาจักรต้องเผชิญ คือ

1. ที่พักอาศัย เพื่อใช้บ่องกันพาย ฝน ลม แดด อากาศหนาวเย็นและลักษณะภัยกระหน่ำที่ล้อมทุ่งช่ายแก่ปัญหาเรื่องที่พักอาศัย ในช่วงต้นของการจัดตั้งอาณาจักรไม่มีอาชีวกรังที่พักอาศัยมาก ชาวอาณาจักรไม่สามารถรับรู้การสร้างกระท่อมชั่วคราวจากชาวสวีเดนในปี 1638 แห่งน้ำที่ไม่สามารถท่องชั่วคราวได้ จึงต้องเดินทางเดินทางไปอยู่ในที่ที่ไม่สามารถเดินทางไปได้ และไม่สามารถเดินทางกลับมาได้ ทำให้ชาวอาณาจักรต้องเดินทางไปอยู่ในที่ที่ไม่สามารถเดินทางกลับมาได้

2. อาหาร เมื่อขึ้นบกจะมีเสบียงอาหารเล็กน้อยซึ่งน้ำกันหมดไปจึงจำเป็นต้องหาอาหารอีกชั้น ไม่มีปัญหาเรื่องน้ำดื่ม เพราะชาวอาณาจักรมักเลือกตั้งมั่นใกล้แหล่งน้ำ แต่ต้องหาพืชเพื่อกินทางธรรมชาติและใช้ความอ่อนอุ่นในการตัดหน้า พืชที่น้ำดื่มหายาก เพราะพืชที่ล้วนใหญ่ปกคลุมด้วยป่า

อาหารในอเมริกาเหนืออุดมสมบูรณ์ อาหารสดได้จากการล่าสัตว์และจับปลา ต่อมากาชาด้านิคม กากบาทที่ดินทำเกษตรกรรม อินเดียนมีส่วนช่วยสอนวิธีปลูกข้าวโพด ก้าว พักทอง มะเขือเทศ และมันฝรั่ง ชาวอาณานิคมเองนำเมล็ดพืช เช่น ข้าวสาลี ข้าวอีต จากอังกฤษเข้ามาบลูกรากานาณิคม วัว แกะ และหมูเป็นสัตว์จากอังกฤษที่นำเข้ามาในอาณานิคมเช่นกัน

3. เครื่องนุ่งห่มและของใช้ เครื่องนุ่งห่มและของใช้ที่นำมาจากอังกฤษนับวัน ชำรุดและขาดลงจำเป็นต้องหาหรือทำขึ้นใหม่ ชาวอาณานิคมที่ร่ำรวยกลุ่มพ่อค้าในเมืองและเจ้าของไร่ทางใต้เท่านั้นที่จะสั่ง เครื่องนุ่งห่มและของใช้จากอังกฤษ ชาวอาณานิคมส่วนใหญ่เป็นเกษตรกร และยากจนจะทำสิ่งเหล่านี้ไม่เอง หนังกว้างตากแห้งจะนำมาทำเป็นเสื้อหนังกว้างให้ชาย ผ้าลินิน และขนสัตว์จะนำมาตัดทำเสื้อไส้ใบโนล์วันอาทิตย์ แม่จะสอนลูกสาวให้รู้จักทอดผ้าพร้อมทั้งตัดเย็บ สิ่งประดิษฐ์ที่ทำขึ้นสามารถนำไปขาย แม้เป็นความภูมิใจของผู้ทำ ชนสัตว์นี้มีมากันพื้นที่อาณานิคมล้วน ทางตอนเหนือ อินเดียนและอสกิโนนิยมนำขนสัตว์มาทำเป็นเครื่องนุ่งห่ม อินเดียนเป็นชนพื้นเมือง ที่นำขนสัตว์มาขายหรือแลกกับของ เครื่องใช้ของชาวอาณานิคม

4. อัญวายภัยเดือน เมื่อ colonel ฟาร์มาร์กับเมริกาได้ทำไวตรีกับอินเดียนแต่คนพิวชารุ่นหลังมักถูกอินเดียนโจมตี เพราะอินเดียนเกรงการถูกคนพิวชาราแย่งที่ดินหรือคนพิวชาราของโลกหรือ เอาเบรียบอินเดียน ในอาณานิคมแมลซาซูเซทล์ช่วงต้นนี้เป็นมีตรัวนิดกับอินเดียนจนในปี 1675 การบาดหมางมีขึ้นเมื่อคิง ฟิลิป (King Philip) ลูกชายของแมลซาซอย (Massasoil) ขึ้น เป็นหัวหน้าเผ่าแท่น คิง ฟิลิปเกรงคนพิวชาราจะขับไล่และแย่งที่ดินของอินเดียนจึงเข้าโจมตีและ ขับไล่ชาวอาณานิคมออกจากแมลซาซูเซทล์ (King Philip's War 1675-1678) การทำไวตรี กับอินเดียนนับว่าเป็นความสำคัญยิ่งสำหรับชาวอาณานิคมเมื่อเข้าตั้งมั่นในอเมริกาเหนือ

4.2 ชาวอาณานิคมจัดแบ่งได้เป็น 3 คลุ่ม

13 อาณานิคมอังกฤษในอเมริกาเหนือก่อตั้งระหว่างปี 1607-1733 ชาวอาณานิคม จัดแบ่งได้เป็น 3 กลุ่มใหญ่คือ

1. เกษตรกร ชาวอาณานิคมส่วนใหญ่เป็นเกษตรกร เกษตรกรที่มีที่ดินมีจำนวนน้อย คือเจ้าของไร่ทางใต้ เกษตรกรส่วนใหญ่แล้วยากจน และทำงานหนัก 80% ของชาวอาณานิคม ทำเกษตรกรรมปลูกข้าวโพด ยามสูบ ข้าว พัก ผลไม้ และเลี้ยงสัตว์ เกษตรกรแบ่งได้เป็น 2 กลุ่ม

1.1 เจ้าของไร่ท่างใต้ (Southern Planters) ได้ชื่อว่าเป็นกลุ่มชาวอาณา
นิคมที่คงรักษาความเป็นอังกฤษไว้มากที่สุดในกลุ่มชาวอาณา尼คัมทั้งหมด โดยเฉพาะทางลั่งค์และ
เศรษฐกิจ²² สภាភลังค์ของเจ้าของไร่ที่คือองค์ระบบทันชั้น นายท่าสคือเจ้าของไร่ ท่าสคือ
แรงงานคนผิวดำชาวไร่ที่ถือว่าเป็นทรัพย์สินสมบัติขั้นหนึ่งของเจ้าของไร่ สภាភลังค์ประการที่สอง
คือองค์ชนบดกรรมเนียมและวัฒนธรรมอังกฤษนับตั้งแต่ที่พักอาศัยที่สร้างเป็นคฤหาสน์ การดำเนินวิถีชีวิต
การแต่งกาย การพูดจา กริยาท่าทาง ของเครื่องใช้ การพักผ่อนในรูปของการจัดงานเลี้ยง
เต้นรำ เยี่ยมเยียน ล่าสัตว์ เล่นดนตรีและขับร้อง ขึ้นมา วัดกษาและหนังสือที่อ่าน สภาราษฎร์ก็จะ
เป็นเช่นอังกฤษในยุคศักดินา (Feudal Age) ช่วงศตวรรษที่ 9 - 15 ซึ่งขุนนางถือครองที่ดินดิน
ใหญ่ ขุนนาง เทียบได้กับเจ้าของไร่ชาวอาณา尼คัม ข้าติดที่ดินจำนวนมากทำเกษตรกรรมในที่ดินด้วย
ความเคารพและรับใช้ขุนนางอย่างจริงจัง เทียบได้กับทาสและแรงงานตามสัญญา (indentured
servants) เจ้าของไร่คงรักษาความเป็นอังกฤษไว้ได้มากที่สุด เพราะมีฐานะมั่งคั่งร่ำรวยและ
ติดต่อทำการค้ากับอังกฤษอย่างใกล้ชิดและสม่ำเสมอ เจ้าของไร่จัดเป็นคนกลุ่มน้อยในลั่งค์ แต่มี
บทบาททั้งทางเศรษฐกิจ ลั่งค์ และการเมืองในอาณา尼คัมดอนได้ และที่สำคัญยิ่งคือมีความ
จริงกับตัวต่อตัวจริงอังกฤษ

1.2 ชาวนา (Farmers) เป็นกลุ่มเกษตรกรที่ทำเกษตรกรรมในอาณา尼คัมตอนเหนือ
และอาณา尼คัมตอนกลางในรูปครอบครัว ชาวนาจัดแบ่งเป็น 2 กลุ่มคือ ชาวนาธรรมชาติทำเกษตร
กรรมตามช้านเมือง โดยรวมตัวกันเป็นกลุ่ม ๆ ละประมาณ 50-100 ครอบครัว จัดตั้งเป็นหมู่บ้าน
หรือเมืองเล็ก ๆ ไม่ห่างไกลจากเขตเกษตรกรรมในเดลฯ หมู่บ้านจะมีโบสถ์ ร้านค้าและโรงเรียน
รายได้ของชาวนาเกิดจากการผลิตผล ชาวนากลุ่มที่สองคือ ชาวนาผู้บุกเบิก (Pioneer Farmers)
เป็นกลุ่มชาวอาณา尼คัมที่มีความอังกฤษเหลืออยู่น้อยมากและเริ่มมีความเป็นอเมริกันมากขึ้นเป็นลำดับ
ชาวนาผู้บุกเบิกส่วนใหญ่เป็นคู่สมรสหนุ่มสาวที่พอย้ายเพื่อออกจากเขตเกษตรกรรมชานเมืองเข้าจับ
จองที่ดินทำเกษตรกรรมในคืนแคนดะ วันตกหรือไก่จากลักษณะนี้ เมืองรักชีวิตอิสระ มีความอดทน
มีความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเอง มีความคิดสร้างสรรค์ มีจิตใจอ่อนอ้อมอารีให้การช่วย
เหลือชั่งกันและกัน มองโลกในแง่ดี พยายามการสร้างที่พักอาศัยเป็นกระท่อมชุ่ง มีความผูกพันกับ
บรรพบุรุษทางยุรืบปั้นอย และคิดเสมอว่าเขาคือคนอเมริกัน

2. ชาวเมือง (Townspeople) สัญญาณนิคม (1607 - 1775) เมืองพีลฯ เดลเพี้ยเป็นเมืองใหญ่ที่สุด เมืองรองลงมาได้แก่นิวยอร์ค บอสตัน ชาล์ตันและบัลติมอร์ เมืองเหล่านี้ล้วนอยู่ติดชายฝั่งแอตแลนติก จัดเป็นศูนย์กลางการค้า ชาวเมืองได้ชื่อว่าเป็นกลุ่มชาวอาณา尼คที่มีความผลมพานระหว่างอังกฤษและอเมริกัน²⁴ ที่กล่าวว่าขึ้นคงมีความเป็นอังกฤษแสดงเด่นชัด 2 ประการ ประการแรกคือ ขั้นมีการแบ่งชนชั้นในสังคม จัดแบ่งได้ 3 ระดับ ชนชั้นสูงในสังคมเมืองคือ พ่อค้า พ่อค้ามีคั่งร่ำราย เพราะชื้อสินค้านิราคากูกและขายสินค้านิราคากูกแพง ได้จะซื้อสินค้าซึ่ง เป็นผลิตผลส่วนใหญ่จากชาวอาณา尼คที่มีราคากูก เช่น ในยาสูบ ข้าว ไม้และขันสตอร์ เก็บกักดูนไว้ หลังจากนั้น นำสินค้าดังกล่าวไปขายในราคากูก ตลาดสินค้าของพ่อค้าชาวอาณา尼คคือหมู่เกาะ เวสตินดีส และอังกฤษ ก่อนเดินทางกลับพ่อค้าจะซื้อชา น้ำตาล พื้าไหมและเหล้าไวน์นำกลับมาขายในอาณา尼คที่มีราคากูกแพง นอกจากนี้พ่อค้ายัง เป็นผู้นำทางสังคมและการปกครองในสังคมเมืองอีกด้วย ชนชั้นกลางของสังคมเมืองคือช่างฟิมิอและชาวเมือง ช่างฟิมิอได้แก่ช่างเหล็ก ช่างรองเท้า ช่างทำหมาก ช่างทำถังไม้ ช่างไม้ ช่างต่อเรือ และช่างทำเทียน ช่างฟิมิอเหล่านี้ทำงานที่บ้านหรือร้านเล็ก ๆ ที่ตั้งเรียงรายตามแนวถนนในเมือง ชนชั้นต่ำของสังคมเมืองคือคนรับใช้ หมายถึงทาสและคนรับใช้ตามสัญญา คนรับใช้ส่วนใหญ่แล้วจะรับใช้พ่อค้า ความเป็นอังกฤษประการที่สองคือคงชนบธรรมเนียมและวัฒนธรรมอังกฤษโดยเฉพาะในกลุ่มพ่อค้า เช่นเจ้าของไร่ท่ามกลาง เป็นต้นว่าในเรื่องที่พกอาศัย ของเครื่องใช้ การดำเนินวิถีชีวิต การแต่งกาย การพูดจา กริยาท่าทาง เป็นต้น ความเป็นอเมริกันที่ปรากฏในสังคมเมืองที่เด่นมี 4 ประการ ประการแรกคือการยินดีอยู่ร่วมกันเกิดการผสมพานคนหลายเชื้อชาติในสังคมเมือง คือการหยิบยิมคำจากต่างภาษามาใช้จนเกิดความเคยชินคุ้นเคยว่าเป็นคำอเมริกัน ตัวอย่าง เช่น คำอเมริกันจากอินเดียน²⁵ เช่น skunk - สัตว์ที่มีกลิ่นค้างเวียน squash - น้ำเต้า canoe - เรือพาย wigwam - กระท่อง moccasins - รองเท้าหนังกว้าง

	toboggan	-	เลื่อนยา
	tomahawk	-	ขวาน
คำอเมริกันจากดัช ²⁶ เช่น	boss	-	นาย
	waffle	-	ชานมคาดะรา
	cookie	-	ขนมกินเล่น
คำอเมริกันจากฝรั่งเศส ²⁷ เช่น	bureau	-	สำนักงาน, หน่วยงาน
	prairie	-	ทุ่งหญ้า
	bogus	-	จอมปลอม โกง
	gopher	-	หนูขนาดใหญ่
คำอเมริกันที่ติดขึ้นเอง ²⁸ เช่น	eggplant	-	มะเขือม่วง
	snowplow	-	เครื่องการดิบมี
	bullfrog	-	กบตัวใหญ่
	cold snap	-	อากาศหนาวช้าๆ
	trail	-	ทาง
	popcorn	-	ข้าวโพดค้า

ประการที่สามของความเป็นอเมริกันในลั่งคุมเมืองคือร่วมแก้ไขปัญหาและสร้างสรรค์ปรับปรุง เมื่อเพื่อการอยู่ร่วมกันอย่างบลอดกันและสุขสบาย เน้นงานเรื่องน้ำดื่มน้ำชา ท่อระบายน้ำ สุขาภิบาล การรักษาความสงบ การดับเพลิง ทางเดินเท้า ไฟถนนและห้องสมุด ประการที่สี่ของความเป็นอเมริกันในลั่งคุมเมืองคือการมีโอกาสเท่าเทียมกันในการสร้างฐานะ เปลี่ยนสภาพความเป็นอยู่ของคนให้ดีขึ้น เช่น คนรับใช้เมื่อสิ้นสุดข้อพูดมัดความลับอย่างรวดเร็วเงินได้ก็จะมุ่งเดินทางสู่ดินแดนตะวันตก ซื้อจับจองที่ดินสร้างชีวิตใหม่ที่มีโอกาสสร้างรายได้มากยั่ง

3. คนชายแดน (Frontiersmen) เป็นชาวอาภานิคมกลุ่มแรกที่มีความเป็นอเมริกันโดยแท้จริง²⁹ ชายแคนดี้แนวป่าทางตะวันตกเป็นโลกของชายลัทธิชาวยานิค ทุกปีชาวยานิคจะล่ายร้อยคนและคู่สมรสใหม่พ่อใจเข้าเพชรภูมิประเทศเชียงรายและภาคในป่าชายแดนทางตะวันตก ก่อนเดินทางเข้าสู่ป่าตะวันตกชาวอาภานิคมกลุ่มนี้จะทิ้งความเป็นบุญเริบ นำติดตัวไปเพียงมีคล่าลัศต์ ปืนยาน ดินปืน และกระสุนเพื่อใช้ยังชีพ เครื่องนุ่งห่มชาวนิลส์ที่นำมาด้ เช่น หมากหนังตัวคุณ

(Coonskin cap) เสื้อและกางเกงหนังกว้าง รองเท้าหนังสัตว์ อาหารคือสัตว์ที่ล่าหรือตกมาได้ และพิชพักราโน้ตที่เก็บนำมาได้ ถ้าและกระท่อมซุกคือที่พัก รายได้เกิดจากการตัดและจับสัตว์นำมายาห์หรือเลอกใบลีบ่นของจำเป็นที่หมู่บ้าน ชานเมือง ชีวิตคนชายแแดนต้องเผชิญอันตรายจากอินเดียน และสัตว์ร้าย คนชายแแดนรักชีวิตอิสระและเสรีภาพ เข้มแข็งอดทน เชื่อมั่นในความสามารถของตน มองสูง มั่นใจและช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มีความคิดริเริ่มสร้างสรร ชำนาญงานฝีมือ รักความเรียบร้อยและรู้จักการใช้ชีวิตตามบ่ำไหที่ได้เป็นอย่างดี

4.3 ชาวอาณานิคมเคร่งครัดในศาสนา

ผู้อพยพล่าวนานาชาติมาอเมริกาเนื้อเคร่งครัดในศาสนา ไปในลักษณะนี้เสมอและพึ่งการเทศนาสั่งสอนตัวเองความตั้งใจ พราะหรือนักเทศน์อิทธิพลมากในทุกอาณานิคม นักเทศน์จะเทศน์ถึงว่าที่ชาวอาณานิคมคงตระหนักรักการเป็นคริสต์ศาสนิกชนที่ดี และเดียวันจะเผยแพร่คริสต์ศาสนากันทั่วโลก

4.2 ชาวอาณานิคมจัดการศึกษาของตนเอง

การพัฒนาขึ้นของโรงเรียนในอาณานิคม เป็นเครื่องบ่งบอกถึงความก้าวหน้าทางการศึกษา ผู้ที่ดำเนินแบบชาชู (ชุดสี) เป็นชาวอาณานิคมกลุ่มแรกที่จัดตั้งโรงเรียนเพื่อให้เด็กได้รับการศึกษา บ้านพะคุ์มบีร์ ๑๕ และทั้งสองการที่เด็กชายอุทศดแทนเป็นพระในคริสต์ศาสนานอนราคต ปี ๑๖๔๗ ผู้ที่น้อมถอดกฎหมายไว้ทุกเมืองในอาณานิคมนี้ อิงแลนด์มีร่องเรียน ดังเรียนแบบจัดการศึกษา ซึ่งพูดถึงในพันธุ์อ่อนน้อมดอนกล่าว ส้านรับในอาณานิคมตอนใต้มีโรงเรียน ๒-๓ แห่ง เพราะเหตุไรก็ว่าในที่ทั่วไปจะจากกัน และยากแก่การที่เด็กเดินทางไปโรงเรียนได้ จึงของร่างกายตัวบ้างคนจะจ้างครูมาสอนลูกที่บ้าน แต่เด็กที่เป็นลูกทาสและลูกดูนงานไม่มีโอกาสฟ้อนมากที่จะเข้ารับการศึกษา ข้าหลวงอังกฤษที่มาประจมานาคนไม่มีต้องการให้มีการจัดตั้งโรงเรียน เพราะคิดว่าหากชาวอาณานิคมรู้หังสือจะเป็นการยากที่จะควบคุมชาวอาณานิคม ตามกฎหมายแล้วเด็กชายเท่าไหร่ที่จะไปโรงเรียน ส่วนเด็กหญิงก้าวชิดดีแม่รู้หังสือแม่จะเป็นผู้สอนอ่านและเขียนให้ที่บ้าน เด็กชายเข้าเรียนระดับประถม เมื่ออายุได้ ๘-๙ ปี ก่อนอายุได้ก้าวศึกษาด้วยการคิดสับสน การศึกษานี้เงินมากพอ ก็จะส่งเด็กเข้าโรงเรียนที่บิดสอนที่บ้าน (Dame School) ครูผู้สอนจะสอนอ่าน เรียนและเลขคณิตแก่เด็ก ในตอนแรกหนังสือที่ใช้ในการสอนคือพระคัมภีร์และหนังสือไม่กี่เล่มที่นำติดตัวมาจากการอ่าน ก็ต้องมากลุ่มครูในอาณานิคม才ร่วมกันเขียนหนังสือขึ้นได้เองในอาณานิคม และได้รับ

การยอมรับคือ The New England Primer กว่า 100 ปีที่เยาวชนในอเมริกานิคมเรียนการอ่านจากหนังสือเล่มนี้^{๓๐} ครูส่วนใหญ่ในโรงเรียนจะเป็นชาย เด็กอยู่ในห้องเรียนครุตึ้งใจเรียนและแตกฉานในการเรียนรู้ การเข้าวิทยาลัยนั้นเด็กส่วนใหญ่จะเข้าเรียนวิทยาลัยในอเมริกานิคม มีเพียงกลุ่มน้อยเท่านั้นที่จะเข้าเรียนวิทยาลัยในอังกฤษ มีวิทยาลัย ๙ แห่งสมัยอาณานิคมครุผู้สอนเป็นพระและนักกฎหมาย วิทยาลัยทั้ง ๙ แห่งคือ

- 1636 Harvard University, Cambridge, Massachusetts
1693 College of William and Mary, Williamsburg, Virginia
1701 Yale University, New Haven, Connecticut
1746 College of New Jersey ปัจจุบันคือ Princeton University
Princeton, New Jersey
1751 Franklin's Academy ปัจจุบันคือ University of Pennsylvania,
Philadelphia, Pennsylvania
1754 King's College ปัจจุบันคือ Columbia University, New York
City, New York
1764 Rhode Island College ปัจจุบันคือ Brown University,
Providence, Rhode Island
1766 Queen's College ปัจจุบันคือ Rutgers University, New
Brunswick, Newark, Camden, New Jersey
1769 Dartmouth College, Hanover, New Hampshire

4.5 วิธีลงโทษชาวอาณานิคมถ้ากระทำผิด

ตัวอย่างการลงโทษชาวอาณานิคมที่มักประทุนบ่อยครั้ง เช่น ถ้าชาวอาณานิคมคนใดเมาสุรา พุดหยาบคาย ใช้เวลาว่างโดยเปล่าประโยชน์ ชาวอาณานิคมผู้นั้นจะถูกลงโทษโดยใช้ชื่อค่าหัวและมือ หรือมือและเท้าประจานกลาง เมื่อง ใครผ่านไปมาก็จะหัวเราะและชี้ชวนกันดุคุน ประหาดหรือไม่ก็จะปาขี้เน่าใส่ ชาวอาณานิคมคนใดที่ชอบนินทาว่าร้ายผู้อื่น ชาวอาณานิคมผู้นั้นจะถูกมัดติดกับเก้าอี้ แล้วนำเก้าอี้ไปวางไว้บนลายไม้หน้าปากบ่อหรือสะหลังจากนั้นจะผลักหึ้งเก้าอี้ และผูกลงโทษให้ตกลงบนหน้า การลงโทษหนักจะมีกับชาวอาณานิคมที่ทำผิดรุนแรงด้วยวิธีการเช่นตี ยรืบใบหู หรือแขวนคอ

4.6 การประชุมกันซ่อนๆ ให้ชาวอาษานิคมสามารถกำหนดแนวทางการปกครองของตนเอง³¹

พิภาริมานอาษานิคมพลีมัตกำหนดแนวทางการปกครองตนเอง เริ่มจากเรียบของการพบปะ (town meeting) การพบปะได้ขยายตัวจากอาษานิคมนิวอิงแลนด์เข้าสู่อาษานิคมต่องลาง และเมื่อชาวอาษานิคมในที่ทั้งสองอย่างพากันเดินทางมาพบกันใน โรไอเอจ และเคนทักกี สั่งแรกที่ชาวอาษานิคมทำคือการพบปะกันเป็นอย่างน้อยหนึ่งครั้ง เพื่อพูดคุย เสนอบัญชา ปรึกษาหารือ และหาแนวทางแก้ไขปัญหา เลือกผู้บริหารหรือตกลง เรื่องประเกทภาษีที่จะต้องจ่าย หากมีเรื่องร้ายแรงฉุกเฉินเข่น อันเดียนรอมต์จะมีการพบปะ เป็นการพิเศษ ในการพบปะชาวอาษานิคมทุกคนมีสิทธิ์พูดเสนอกำความคิดเห็นแนะแนวแก้ไข เป็นการแสดงออกชัด เสรีภาพในการพูด (freedom of speech) ทั้งมีสิทธิ์เลือกเจ้าหน้าที่หรือตัวแทนเข้าสู่สภาอาษานิคม การได้มีการพบปะพูดคุยปรึกษา และแก้ไขปัญหา เป็นการแสดงออกชัด เสรีภาพในการประชุม (freedom of assembly) คณที่บริหารอาษานิคมของรัฐบาลอังกฤษไม่ชอบให้ชาวอาษานิคมมีการประชุมร่วมกัน กล่าวว่าได้ว่าการประชุมร่วมกันของชาวอาษานิคมนี้นำไปสู่การปฏิวัติในเวลาต่อมา เพราะการพบปะของชาวอาษานิคมทำให้เกิดเสรีภาพในการพูดและเสรีภาพในการประชุม สิ่งที่ชาวอาษานิคมต้องการอันดับต่อไปคือเสรีภาพในการพิมพ์ (freedom of the press) นั่นเพื่อให้ชาวอาษานิคมได้มีหนังสือพิมพ์รายงานข่าวความเป็นไปเคลื่อนไหวในอาษานิคมรวมทั้งหนังสือพิมพ์มีสิทธิ์วิจารณ์และผู้บริหารอาษานิคมได้ด้วย

ยุรีบและอังกฤษครั้งศตวรรษที่ 17 นำหัวเร็วภาพในการพิมพ์แก้กหังลือพิมพ์ จกน. พ. เซ็นเจอร์ (John Peter Zenger) และกรรยาเป็นชาวเยอรมันเข้าตั้งมั่นที่นิวยอร์ค เพื่อแสวงหาเสรีภาพในการพิมพ์ในอเมริกา ทั้งสองทุ่มเทชีวิตเพื่องานเขียนและพิมพ์หนังสือพิมพ์ข่าวอาษานิคม ในปี 1733 คอสบี (William Cosby) ข้าหลวงนิวยอร์คขณะนั้นทำการทุจริต ห้ามเคอกากอเรียชสิทธิ์ลงคะแนนเสียงในเมืองเล็ก ๆ ไกลันครนิวยอร์ค เซ็นเจอร์รู้และได้เขียนบทความว่าจาร์ฟาร์กระทำของคอสบีว่าผิด คอสบีสั่งจับเซ็นเจอร์คุกขังเป็นเวลา 8 เดือน พากกอง เส็นเจอร์ร้องเรียนว่าการคุกขังต้องได้รับการพิพากษาตัดสินชี้ขาดโดยศาล การพิจารณาชี้ขาด มีขึ้นในปี 1734 โดยผู้พิพากษาตัดสินปล่อยตัวเซ็นเจอร์ด้วยพระบรมราชโองการที่ว่าประชาชนมีสิทธิ์แสดงความคิดเห็นได้แม้รัฐบาลที่ปกครองไม่เป็นธรรมโดยการพูดและเขียน คำพิพากษานี้เป็นการชี้ชัดถึงการมีเสรีภาพทางการพิมพ์ในอาษานิคม ซึ่งต่อมาเสรีภาพทางการพิมพ์ถูกกำหนดเป็นมาตรฐานแห่งงานแห่งชาติเพิ่มเติมในรัฐธรรมนูญสหรัฐอเมริกา

5. การบริหารอาณิคมระหว่างปี 1607 – 1762

การบริหาร 13 อาณิคมระหว่างปี 1607 – 1762 จัดจำแนกออกได้เป็นสองด้าน คือ ด้าน การค้าและการปกครอง

5.1 การบริหาร 13 อาณิคมด้านการค้า อังกฤษผู้ควบคุมการค้าและ gobagay
ผลประโยชน์ทางการค้าจากอาณิคมเป็นประการสำคัญ: ระบบพาณิชยนิยม (Mercantile System of Trade or Mercantilism) เป็นนโยบายเศรษฐกิจและการเมืองซึ่งอังกฤษและชาติทางยุโรปตะวันตกมุ่งดำเนินการเพื่อสร้างความมั่งคั่งทางเศรษฐกิจและอำนาจทางการเมืองให้เหนือประเทศคู่แข่ง³² ระบบนี้พิมพ์ขึ้นแต่ศตวรรษที่ 17 เรื่อยมา กลุ่มประเทศทางยุโรปตะวันตกที่ชื่อชอนราในระบบพาณิชยนิยม ได้แก่ อังกฤษ ฝรั่งเศส ดัช ลิเบน และโปรตุเกส เป้าหมายในนี้ปลายของการใช้ระบบพาณิชย์คือประเทศคู่ผู้ดำเนินการจะมีแสวงหาทรัพยากรหงองกำลังทหารทั้งทัพนักและทัพเรือ ทั้งจะสามารถพึ่งตนเองได้ด้านเศรษฐกิจ ในการปฏิบัติภาระจะมีแสวงหาทรัพยากรหงองกำลังทหาร โดยแท้จริงต้องใช้เงินจำนวนมาก วิธีการหาเงินคือทำการค้าขายกับต่างชาติโดยต้องรักษาตุลการค้าคือต้องส่งสินค้าออกให้มากกว่าการสั่งสินค้าเข้าประเทศ อันหมายถึงรายได้เข้าประเทศจะมากกว่ารายจ่าย อาณิคมมีส่วนให้บรรลุเป้าหมายได้เป็นอย่างดี โดยอาณิคมจะเป็นแหล่งวัสดุดิน ส่งหรือขายวัสดุดินให้แก่เมืองแม่น้ำราคากู วัสดุบกุนนำไปผลิตเป็นสินค้าสำเร็จรูป ซึ่งเมื่อนำออกจำหน่ายมีราคาแพง อาณิคมกูกกำหนดให้เป็นตลาดรับซื้อสินค้าสำเร็จรูปของเมืองแม่น้ำ ตลอดจนอาณิคมกูกกำหนดให้เป็นฐานทัพเรือของเมืองแม่น้ำ ให้การคุ้มกันเรือสินค้าและ เป็นการประกวดความเกรียงไกรด้านกองกำลังทัพเรือของเมืองแม่น้ำ เพื่อควบคุมอาณิคมและสนองนโยบายระบบพาณิชยนิยม อังกฤษจำเป็นต้องดำเนินการโดยควบคุมการผลิต การซื้อสินค้าการขายสินค้าและการบรรทุกสินค้าของอาณิคมอย่างใกล้ชิด โดยออกเป็นกฎหมายกำหนดให้ชาวอาณิคมปฏิบัติตาม

ในปี 1621 พระเจ้าจมส์ที่ 1 กำหนดสั่งให้เวอร์จิเนียส่งใบยาสูบขายให้อังกฤษเพียงผู้เดียว ชาวเวอร์จิเนียไม่ปฏิบัติอย่างเคร่งครัด โดยมักกลอกอบขายใบยาสูบแก่พ่อค้าตัวเอง ชาวอาณิคมรู้ดีว่าอังกฤษนั้นห่างไกลจากอเมริกา การบริบูรณ์เป็นไปอย่างยากลำบาก เพราะอังกฤษต้องใช้เวลาเพื่อการเตรียมกองกำลัง และเดินทาง ตลอดจนชาวอาณิคมรู้สึกเห็นความชัดแยกกันอย่างชัดเจนระหว่างรัฐสภาคันธ์รัฐริมอังกฤษ

ในปี 1651 สมัยพระภูมิครองเวลปกรุงอังกฤษได้ออกกฎหมายควบคุมการเดินเรือ (The Navigation Act of 1651) กำหนดสินค้าที่นำเข้าอาณา尼คอมต้องบรรทุกโดยเรือสินค้าอังกฤษ³³

ในสมัยพระเจ้าชาลส์ที่ 2 ในปี 1675 ทรงเห็นด้วยค่าอาณา尼คอมด้านการผลิตและการค้าดังนี้จึงทรงกำหนดจัดตั้งคณะกรรมการการค้าและการผลิต (The Committee for Trade and Plantations of the Privy Council) เรียกสั้น ๆ ว่า Lords of Trade หรือ Lords of Trade and Plantations ทำหน้าที่ควบคุมการผลิตและการค้าของอาณา尼คอม ให้คำปรึกษาและเสนอแนะกระตรวจหารเรือ และรักษาล้ออังกฤษ เพื่อการแต่งตั้งข้าหลวง และออกกฎหมายเดินเรือใช้บังคับในอาณา尼คอม³⁴ ผลงานของสภากาการค้าคือในปี 1660 รัฐสภาอังกฤษออกกฎหมายเดินเรือใช้บังคับในอาณา尼คอม³⁵ ในปี 1663 รัฐสภาออกกฎหมายเดินเรือ (The Navigation Act 1663 or The Staple Act 1663) กำหนดบังคับให้ชาวอาณา尼คอมซื้อสินค้าสำราญชุบผ้าและน้ำตาลแก่อังกฤษเพียงผู้เดียว³⁶ ในปี 1673 รัฐสภาออกกฎหมายเดินเรือ (The Navigation Act 1673) กำหนดห้ามชาวอาณา尼คอม ลินค้าจากยุโรปก่อนนำเข้าจำหน่ายในอาณา尼คอมต้องส่งไปอังกฤษเพื่อขายท้องถิ่น เนื่องจากกฎหมายปี 1663 ฉบับนี้อังกฤษมุ่งป้องกันไม่ให้มีการนำลินค้าจากประเทศคู่แข่งเข้าจำหน่ายในอาณา尼คอม และทั้งอังกฤษต้องการหารายได้เพิ่มจากการขายท้องถิ่น ในการเดินเรือ 1673 รัฐสภาออกกฎหมายควบคุมการเพาะปลูก (The Plantation Duties Act of 1673) กำหนดห้ามคณะกรรมการควบคุมการเพาะปลูกกำหนดประเกทของพืชชาให้ชาวอาณา尼คอมทำการเพาะปลูกตลอดจนตรวจสอบผลผลิตที่ได้จากการเพาะปลูกกฎหมายปี 1673 ฉบับนี้อังกฤษมุ่งป้องกันไม่ให้ชาวอาณา尼คอมลักลอบขายผลิตผลแก่พื้นที่อื่น

ในสมัยพระเจ้าวิลเลียมที่ 3 กับพระราชินีเมรีที่ 2 ในปี 1696 รัฐสภาออกกฎหมายการเดินเรือ (The Navigation Act of 1696) กำหนดเรียกเก็บภาษีผลิตผลที่นำออกจากราอาณา尼คอมผู้ผลิต เพื่อส่งไปจำหน่ายยังอังกฤษในปี 1696 ควบคุมการลักลอบค้าขายผลิตผลแก่พื้นที่อื่น กฎหมายปี 1673³⁷ ในปี 1699 รัฐสภาออกกฎหมายการเดินเรือ (The Navigation Act of 1699 or The Woolen Act) กำหนดห้ามชาวอาณา尼คอมส่งออกขนสัตว์นานาชนิดและสินค้าสำราญชุบผ้าและน้ำตาลออกจำหน่ายทั่วโลกเป็นสิ่งเดียว ที่สำคัญคือการจำกัดการจำหน่ายแต่เพียงผู้เดียว³⁸

ในสมัยพระเจ้าจور์ชที่ 1 รัฐสภาอังกฤษออกกฎหมายห้ามเงินสนับสนุนแก่ชาวอาณานิคมที่ผลิตสินค้าที่เป็นประโยชน์และ เอื้ออำนวยการเดินเรืออังกฤษและการประมงอังกฤษ สินค้าดังกล่าวได้แก่น้ำมันดิน (tar) ยางสน (resin) และบาน (hemp) ซึ่งสามารถใช้เป็นมากสำหรับการเดินเรือ การจับปลาและล่าปลาไว้ อันมีส่วนกระตุ้นให้การประมงและ เรือประมงต้องมีการพัฒนาอังกฤษต้อง เตรียมพร้อมด้านการเดินเรือ เพื่อว่าอังกฤษจะสามารถใช้เรือและคนประจําเรือปฏิบัติการได้ทันทีหากเกิดสงคราม³⁹

ในสมัยพระเจ้าจอร์ชที่ 2 รัฐสภาอังกฤษออกกฎหมายมากปี 1731 (The Hat Act 1731) ห้ามชาวอาณานิคมนำหมากน้ำเป็นเบเวอร์ (beaver) ออกจำหน่าย⁴⁰ ในปี 1733 รัฐสภาออกกฎหมายกาหน้าตาล (The Molasses Act of M33) โดยกำหนดเรียกเก็บภาษีในอัตราสูงสำหรับภาระน้ำตาลที่ชาวอาณานิคมซื้อจากฝรั่งเศส ดัช หรือสเปนในหมู่เกาะ เวสตินดีส ก่อนนำเข้าอาณานิคม กัญามากน้ำตาลปี 1733 นี้รัฐสภาอังกฤษจําเป็นต้องบังคับใช้ในอาณานิคม เพราะชาวอาณานิคมไม่ซื้อภาระน้ำตาลซึ่งมีราคาสูงของชาวไร่อังกฤษในหมู่เกาะ เวสตินดีส⁴¹ ในปี 1750 รัฐสภาออกกฎหมายเหล็กปี 1750 (The Iron Act 1750) กำหนดห้ามชาวอาณานิคมผลิตสินค้าสำเร็จรูปที่เป็นเหล็กและห้ามคนอังกฤษที่เป็นช่างฝีมือเหล็กเดินทางออกจากการอังกฤษ นาทั้งชาวอาณานิคม เพราะอังกฤษเกรงว่าช่างฝีมือเหล็กจะมาสอนชาวอาณานิคมที่ผลิตสินค้าสำเร็จรูปที่เป็นเหล็กแข่งกับอังกฤษ ด้วยกฎหมายปี 1750 บังชัดว่าอังกฤษห้ามการลงทุนหรือจัดตั้งโรงงานอุตสาหกรรมเหล็กในอาณานิคมแข่งกับอังกฤษโดยเด็ดขาด⁴²

จากการที่อังกฤษออกกฎหมายควบคุมการค้าและการผลิตอย่าง เคร่งครัดทำให้ชาวอาณานิคมจําเป็นต้องค้าขายเฉพาะกับอังกฤษเพียงผู้เดียวตลอดมา แต่ครั้นในศตวรรษที่ 18 เกษตรกรอังกฤษสามารถทำเกษตรกรรมและการประมงได้ผลผลิตออกมาราชชีวันเดียว กับชาวอาณานิคม แต่ เพราะกฎหมายควบคุมการค้าและการผลิตยังคงมีผลบังคับใช้อยู่ ตลอดจนอังกฤษห้ามราคាលิ่วลดจากอาณานิคมนานอัตราต่ำมาก ดังนั้นชาวอาณานิคมจําเป็นต้องซวยเหลือทนเมืองโดยหาตลาดระบายสินค้าด้วยการลักลอบค้าขายกับพ่อค้าฝรั่งเศส ดัช และสเปนในหมู่เกาะ เวสตินดีส และอัฟริกา โดยมีเส้นทางการเดินเรือค้าขาย เป็นรูปสามเหลี่ยม (The Triangular Trade) เส้นทางการลักลอบค้าขายที่เด่าเมืองแบบคือ

การลักลอบค้าข่ายแบบที่หนึ่ง ระหว่างอาณานิคม อัฟริกา และหมู่เกาะ เวสอินดีส โดยเรือลินค์คือออกจากอาณานิคมตอนเหนือหรือตอนกลางพร้อมด้วยเหล้าที่ทำจากน้ำอ้อย (rum) นำมุ่งสู่ชายฝั่งตะวันตกของอัฟริกา เหล้าจะถูกขายหรือแลกับทาสและทองคำ จากอัฟริกาบนเรือมี ทาสและทองคำมุ่งสู่เกาะ เวส อินดีส ในเขตของ פרังCES หรือตัช หรือสเปน ทาสจะถูกแลกหรือขายได้น้ำตาล กากน้ำตาล (molasses) ทองคำและโลหะเงิน จากหมู่เกาะ เวสอินดีส บนเรือ ทาสที่เหลือจำนวนหนึ่ง น้ำตาล กากน้ำตาล ทองคำ และ โลหะ เงินมุ่งกลับสู่อาณานิคม

การลักลอบค้าข่ายแบบที่สองระหว่างอาณานิคมกับหมู่เกาะ เวส อินดีสโดยเรือลินค์ จำกอาณานิคมตอนเหนือหรือตอนกลางมุ่งทำการค้าโดยตรงกับหมู่เกาะ เวส อินดีส ของ פרังCES สเปนและตัช พ่อค้าอาณานิคมจะนำข้าว ปลาตากแห้ง เนื้อ สูญ น้ำ กั้ง น้ำส้มหรับล้าน้ำตาลและ กากน้ำตาล เพื่อผ้าเครื่องนุ่งทั่วและ เพิงที่พอกทาสที่สามารถรื้อถอนได้ง่าย พ่อค้าอาณานิคมจะได้ ทองคำและ โลหะ เงินกลับอาณานิคม

สำหรับเส้นทางการเดินเรือค้าข่ายที่อังกฤษกำหนดให้ชาวอาณานิคมดำเนินการ มี ส่อง เส้นทางคือระหว่างอาณานิคมกับอังกฤษโดยชาวอาณานิคมจะนำสินค้าได้แก่ ข้าว น้ำ ปลาตาก แห้ง ผ้า และ เหล็กกล้าสู่อังกฤษ จากอังกฤษเรือลินค์จะบรรทุกสินค้าสำเร็จรูปทุกชนิดมุ่งสู่อาณา尼ค นิคม เส้นทางการค้าสายที่สองคือการค้าระหว่างอาณานิคมกับอาณานิคมอังกฤษในทะ เลคริบเบียน

5.2 การบริหาร 13 อาณานิคมด้านการปกครอง ภายหลังการจัดตั้งอาณานิคม 13 อาณา尼คจะแบ่งออกได้เป็น 3 ประเภทคือ ประเภทแรกคืออาณานิคมภายใต้การควบคุมโดยอังกฤษตรี (The Royal Colonies) กษัตริย์จะส่งข้าหลวง (Governor) และสมาชิกสภา (Councilors) ช่วยข้าหลวงบริหารอาณานิคม ประเภทที่สองคืออาณานิคมที่กษัตริย์มอบให้แก่บุนนาค (The Proprietary Colonies) บุนนาคผู้เป็นเจ้าของอาณานิคมทำนักในอังกฤษ แต่จะแต่งตั้งข้าหลวง (Governor) และสมาชิกสภา (Councilors) เข้าบัญชาดิงานแทนในนามบุนนาคในอาณานิคม ประเภทที่สามคืออาณานิคมที่ปกครองตนเอง (Self-Governing Colonies) ได้แก่รัฐไอленด์ และคอนเนกติคัต จะปกครองของตนเอง อำนาจการปกครองในอาณานิคมจัดแบ่งได้ออกเป็น 2 ส่วน ส่วนแรกคือบัญชาดิการในนามหรือเพื่อกษัตริย์อังกฤษหรือบุนนาคดำเนินการโดยข้าหลวงและสมาชิกสภา (councilors) รวมทั้ง เจ้าหน้าที่ที่ได้รับการแต่งตั้งจากกษัตริย์อังกฤษหรือข้าหลวงให้เข้าบัญชาดิการในอาณานิคม หน้าที่ของบุคคลเหล่านี้คือ ดำเนินการทุกวิถีทางให้ชาวอาณานิคมปฏิบัติ

ตามกฎหมายที่รัฐสภาอังกฤษ หรือชื่นทางกำหนดหรืออุกมาบั้งคบใช้อาภานิคม พิพากษาพิจารณาคดี และเป็นสมาชิกของสภาสูง (The Upper House) งานภาคราษฎร์นิคม ส่วนที่สองคือสภาล่าง (The Lower House or Assembly) สมาชิกคือชาวอาภานิคมที่ได้รับเลือกเข้ามาปฏิบัติการเพื่อชาวอาภานิคมและมีส่วนร่วมในการร่างกฎหมาย เปียบั้งคบใช้อาภานิคม ซึ่งในบางครั้งกฎหมายที่ร่างขึ้นมาเป็นที่ต้องการของชาวอาภานิคมล้วนๆ แต่ต้องถูกยับยั้งหรือให้ยกเลิก เพราะกษัตริย์สั่งกฤษฎีกขึ้นหัวลงไม่เห็นชอบด้วยและยับยั้ง ในอังกฤษนั้นเพื่อการบริหารอาภานิคม กษัตริย์อังกฤษมอบอำนาจหน้าที่ในการดำเนินการแก่หน่วยงานสำคัญสองหน่วยงานคือสภาการค้า (Lords of Trade) ที่เป็นผู้ดูแลเรื่องการค้าและอุตสาหกรรมมาก โดยมีหน้าที่ควบคุมการค้าและการไฟฟ้าพลังงาน ที่มีอำนาจหน้าที่ในราษฎร์ในอังกฤษ ไม่ใช่ในสหราชอาณาจักร รัฐสภา (Parliament) มีหน้าที่ออกกฎหมายที่ต้องใช้ความยินยอมของกษัตริย์ จึงนิยามว่าอาภานิคมมุ่งกอบโกยผลประโยชน์จากอาภานิคมเป็นประการสำคัญ

6. อังกฤษและฝรั่งเศสซึ่งความเป็นมาที่ในอเมริกาเหนือ

6.1 ความนิคมอังกฤษถูกล้อม包围เพื่อนบ้านที่เป็นศัตรู

เพื่อ甩เป็นของอังกฤษในอเมริกาเหนือคือสเปน และฝรั่งเศสผู้ติดตามคุกคามเดิบโตของ 13 อาณานิคมลังกฤษ ด้วยความสนใจ และไม่สูงพอจะนัก สเปนมีน้ำทึบรองพื้นที่บริเวณตอนใต้ท้องคุกคามนิคมอังกฤษเริ่มจาก ฟลอริดา เม็กซิโก อเมริกากลาง และอเมริกาใต้ อันตรายจากสเปนมากที่สุด เพราะภายในลังกฤษชนะกองเรือรบสเปนในปี 1588 สเปนวางเรือกันลังกฤษ กะบัตพาราฟรี ฟิชเชอร์เบิร์ก แพร์เมรันเดเคห์วาร์จอร์ เจียกับเพลกริคานา

ฝรั่งเศสเนี่ยดครองพื้นที่บริเวณลุ่มน้ำเซนต์ โลเรนซ์เรียกดินแดนนี้ว่านิวฟรานซ์ และบริเวณลุ่มน้ำแม่น้ำสีลับบี ซึ่งเป็นพื้นที่ทางตะวันตกของเทือกเขาแอบบีลาเชียน เรือยกไปถึงพื้นที่ทางตะวันออกของเทือกเขาเร็อกกี้เรียกดินแดนนี้ว่า หลุยส์เซียนา เขตอำนาจของฝรั่งเศสบีดล้อมอาภานิคมอังกฤษทั้งทางตอนเหนือและทางตะวันออกอันมีผลกระทบต่ออังกฤษด้านการค้า การคุณภาพ การขยายอำนาจเข้าครอบครองครองคืนแคนาดาใน และความปลอดภัยของชาวอาภานิคม

การดำเนินไว้ที่วัดของชาวอาภานิคอมฝรั่งเศสนั้น การประมงนิยมทำกันในนิวฟรานซ์ ควบคู่กับการค้าขนสัตว์กับอินเดียนที่ทำกันทั้งในนิวฟรานซ์และหลุยส์เซียนา ชาวอาภานิคอมที่เป็นเกษตรกรรวมตัวหนาแน่นทำเกษตรกรรมเฉพาะบันทึ่นที่รัมฟั่งลุ่มน้ำเซนต์ โลเรนซ์ นิวฟรานซ์

คิวเบคเป็นศูนย์กลางการบุกครอง ชาวอาณานิคมฝรั่ง เศสมีกระ จายดัวและมีจำนวนน้อยกว่าชาวอาณานิคมอังกฤษ ชาวอาณานิคมฝรั่ง เศส มีลิทธิ์พับลังสอร์ค จัดการประชุม หรือจัดตั้งสภากาชาดกันเอง ซึ่งชาวอาณานิคมเช่นนี้มีความต้องการที่จะรักษาอิสระทางการเมือง แต่สำหรับพ่อค้าและชาวประมงฝรั่ง เศส น้ำแม่น้ำนิวฟรานซ์แต่ลำพัง เพียงเพื่อทำการค้า เมื่อได้ลินค้าหรือรำรายแล้วจะกลับฝรั่ง เศส สำหรับชาวอาณานิคมที่เป็นชาวยุโรปจะต้องใช้ชีวิตส่วนใหญ่อยู่ในเดินแคนตอนนานนิยมแต่งงานกับหญิงอินเดียน ชนชั้นกลางมีน้อยมากในนิวฟรานซ์ สังคมฝรั่ง เศส ในนิวฟรานซ์ แบ่งได้เป็น 2 กลุ่มคือ คนรายและคนจน คนรายคือผู้บุกครองได้แก่ บรรดาเจ้าหน้าที่และเจ้าของที่ดิน คนจนคือชาวอาณานิคมซึ่ง เป็นเกษตรกร ชนชั้นกลางซึ่ง เป็นพวกรพ่อค้ามีน้อยมาก ทหารอาสาฝึกหักสม่ำเสมออย่างกายใจการควบคุมของข้าหลวงฝรั่ง เศส กล่าวได้ว่าข้าหลวงฝรั่ง เศส มีอำนาจและบทบาทมากกว่าข้าหลวงอังกฤษ ทั้งชาวอาณานิคมฝรั่ง เศส วงศ์ได้ความเคารพยิ่งกว่าข้าหลวงและปฏิบัติตามคำสั่ง เป็นอย่างดี

ความได้เปรียบของฝรั่ง เศส หากจำเป็นจะต้องทำสงครามกับอังกฤษในเมริกาเหนือ ฝรั่ง เศส จะ เป็นฝ่ายได้เปรียบ เพราะฝรั่ง เศส มีข้าหลวงที่มีอำนาจและบทบาทเป็นที่ เครีย์เยา เกเรง ของชาวอาณานิคมและทหารอาสาฝรั่ง เศส ที่เข้าประจำการในนิวฟรานซ์ ข้าหลวงฝรั่ง เศส ที่เดินคือพรอง เทอนัค (Count de Frontenac) ให้การรักษาปกป้องคุ้มครองนิวฟรานซ์เป็นอย่างดี ความได้เปรียบประการที่สองคือฝรั่ง เศส มีกองทัพและป้อมปราการพร้อมรับการบุกรุกของอังกฤษ โดยเฉพาะป้อมปราการชั้นพรั่ง เศสสร้างบริเวณพรมแดนระหว่างนิวฟรานซ์กับอาณานิคมอังกฤษ เช่นป้อมที่คอนเตอร์กา (Fort Ticonderoga) ตั้งอยู่ปลายสุดของทะเลสาบชองแบลล์ ป้อมพรอง เทอนัค (Fort Frontenac) ตั้งอยู่ตอนปลายของแม่น้ำเซนต์ โลเรนซ์บนทะเลสาบอ่อนดาว์ อ บัมไนอาการา (Fort Niagara) ตั้งอยู่ตอนใต้ของทะเลสาบอ่อนดาว์ และป้อมดิตรอยล์ (Fort Detroit) ตั้งอยู่ทางตะวันตกเฉียงเหนือของทะเลสาบอีรี ความได้เปรียบประการที่สาม คือ ฝรั่ง เศส ทำไม่ต้องกับอินเดียน อินเดียนเป็นกำลังสำคัญที่ฝรั่ง เศส เมื่อต้องทำสงครามกับอังกฤษด้วยปัจจัยสามประการคือ มีข้าหลวงที่สามารถในการวางแผน และนำในการบุก นิทรรศการที่พร้อมปฏิบัติการ และมีอินเดียนเป็นกำลังร่วมทำให้ฝรั่ง เศส สามารถดำเนินการบุกรุกตีอาณานิคมอังกฤษเนื่องจากนิวยอร์ก เรือขึ้นไปถึงอาณานิคมดอนเหนือ

6.2 สาเหตุแห่งความบาดหมางระหว่างอังกฤษและฝรั่งเศสในเมริกาเหนือ

เหตุแห่งความบาดหมางระหว่างอังกฤษและฝรั่งเศสเป็นศัตรูกันนับนานเป็นศตวรรษ ความบาดหมางนานอดีตเนื่องมาจากการ

1. ความแตกต่างกันทางศาสนา ฝรั่งเศสนี้ยึดมั่นในนิกายโรมัน คาಥอลิก ในสมัยพระเจ้าหลุยส์ 14 คริสต์ศาสนิกชนที่เป็นโนบสแตลเท็ตถูกกำจัดให้ออกจากฝรั่งเศสและอาณาจักรฝรั่งเศสเป็นเดียวกันฝรั่งเศสมุ่งพยายามแพร่พันธุ์นิกายโรมัน คาಥอลิกในนิวฟรานซ์ อังกฤษนี้ยึดมั่นในนิกายโปรตเตสแตลล์ และ เกรงการขยายด้วยของนิกายโรมัน คาಥอลิกในเมริกาเหนือ

2. การแสวงหาความมั่งคั่งและอาณาจักร ทั้งอังกฤษและฝรั่งเศสต่างแข่งขันเพื่อการแสวงหาความมั่งคั่งด้านการค้า และอาณาจักร

3. ความทรงจำครั้งสังคมในอดีตระหว่างอังกฤษและฝรั่งเศสที่ต่างคงจะจำไว้ไม่ลืมเลือน

4. ความก่อจลาจลชาติของตน ฝรั่งเศสนี้มีความทุนภูมิใจ เพราะมีกองทัพเกที๊ทึ่งแกร์งและเกรรียงไกรยิ่งจากเยอรมัน อังกฤษเข่นกันมีกองทัพเรือที่ได้รับการยอมรับว่าเป็นจ้าห์เบล็อกแท้จริง

เพราะทั้งอังกฤษและฝรั่งเศสต่างมีอาณาจักรในเมริกาเหนือ และต่างเป็นชาติยิ่งจากทางยุโรป สังคมสามครั้งแรกเริ่มน้ายุโรป และรุกรานมาอเมริกาเหนือ ชาอาณาจักรอังกฤษต้องเข้าร่วมในสังคมทั้งสามครั้ง ความบาดหมางระหว่างอังกฤษและฝรั่งเศสในเมริกาเหนือ เป็นigm จากสาเหตุสำคัญ 4 ประการดัง

1. ความขัดแย้งทางเศรษฐกิจ พ่อค้าขนสัตว์ฝรั่งเศสผูกขาดทำการค้าขนสัตว์กับอินเดียในการค้าแคนเดกอนต้าต์ ที่บ้านมั่งคั่งร่ำรวยและมีการขยายตัวอย่างรวดเร็ว

2. ความขัดแย้งทางความคิด ฝรั่งเศสคุณเลี้นทางน้ำสายสำคัญที่ในลุ่มแม่น้ำดอนในสัง搬运ต่อ แม่น้ำเจนต์ ลอร์นช์ และแม่น้ำมิลชิลชิบบี

3. ความขัดแย้งในการขยายอำนาจก่อครองดินแดน อังกฤษมองว่าหลุยส์เชียน่าสกัดกั้นการขยายอำนาจและดินแดนของอังกฤษเข้าสู่ตอนบน ขณะเดียวกันฝรั่งเศสมองว่า 13 รัฐบาลนี้คือกลุ่มก่อการร้ายกัน การมีทำเรือบริการชายฝั่งแอดแลนติกที่สามารถใช้ได้ตลอดปี ทั้งนี้เป็น

เพราะท่าเรือบนปากแม่น้ำเซนต์ โลรานซ์ น้ำมักจะ เป็นน้ำแข็ง เป็นเวลาภารานานในช่วงฤดูหนาว

4. เจ้าหน้าที่ฟรังเศสอยุยงอินเดียนเผ่าอีโรค้า (Iroquois) ให้รุกรานรวมตืชาราอาณา尼คอมอังกฤษ เช่นการบุกรุจมตีหมู่บ้านเดียพิล (Deerfield) ซึ่งอยู่ทางตะวันตกเฉียงเหนือของแม่น้ำชูเซทในเดือนกุมภาพันธ์ 1704 เหตุการณ์ครั้งนี้สร้างความสะเทือนใจและโกรธแค้นแก่ชาวอาณา尼คอมอังกฤษ ทำให้ชาวอาณา尼คอมอังกฤษคิดว่าลับดีสุข ความปลอดภัยจะมีได้ต่อเมื่อน้ำพรมชาตุทำลาย และอำนาจของฟรังเศสอยุกกำจัดออกจากเมาเริกาเหนือ

6.3 ��สัมภារามปี 1763 ฟรังเศสสัมภារามในเมาเริกาเหนือ

ลงครามครั้งสุดท้ายระหว่างอังกฤษและฟรังเศสในเมาเริกาเหนือ กิດชั้นปี 1754 (The French and Indian War 1754-1763) ลงครามครั้งนี้ต่างจากลงครั้งแรกด้วยเหตุผล 3 ประการคือ

1. เริ่มเกิดในเมาเริกาเหนือ
2. ปลุกอังกฤษให้เห็นถึงความสำคัญของ 13 อาณา尼คอมและอังกฤษจัดส่งกองกำลังอังกฤษมาช่วยรบ
3. เปิดโอกาสให้จอร์ช วอชิงตัน ได้แสดงความสามารถ

สาเหตุแห่งการเกิดลงครามปี 1754 สืบเนื่องมาจากทั้งอังกฤษและฟรังเศสต่างแย่งชิงความเป็นเจ้าของ เนื้อดินแดนทุบเขาร้อไซร์⁴⁴ เริ่มด้วยในปี 1748 ทันทีที่สัมภารามพระเจ้าจอร์ช (The King George's War 1744-1748) ฟรังเศสประกาศยึดครองพื้นที่ทุบเขาร้อไซร์ สร้างความไม่พอใจแก่เวย์ร์จิเนียซึ่งประกาศยึดครองพื้นที่ทุบเขาร้อไซร์แต่แรกเริ่มแล้วลงครามเริ่มในปี 1754 เมื่อข้าหลวงฟรังเศสแห่งแคนาดาส่งกองกำลังฟรังเศส 1000 คนสู้พันที่ทุบเขาร้อไซร์ เพื่อสร้างสะพานและบล็อกปราการอันจะเป็นการยืนยันความเป็นเจ้าของดินแดนดังกล่าวอย่างจริงจัง ข้าหลวงอังกฤษแห่งเวย์ร์จิเนียส่งจอร์ช วอชิงตัน ชั่งขณะนั้นอายุเพียง 21 ปี พร้อมจดหมายสั่งให้ฟรังเศสถอนกำลังออกจากพื้นที่ทุบเขาร้อไซร์ แทนการถอนกำลังออกตามคำสั่งของข้าหลวงอังกฤษ กองกำลังฟรังเศสกลับเคลื่อนลงใต้และยึดป้อมอังกฤษบริเวณที่เป็นพิตต์เบิร์ก (Pittsburgh) ในปัจจุบัน วอชิงตันต้องพยายามหาตัวรับกองกำลังฟรังเศสที่ป้อมเนเชซซิตี้ (Fort Necessity) ฟรังเศสยึดป้อมเนเชซซิตี้ได้ในที่สุด นับเป็นอันตรายมากต่ออาณา尼คอมอังกฤษ

ข้าหลวงอังกฤษแห่ง เวอร์จิเนียลั่งสาสน์ขอความช่วยเหลือจากกองกำลังอังกฤษเพื่อขับไล่กองกำลังฝรั่งเศสออกจากบ้มเนเชชชีท อังกฤษตอบรับโดยลั่งกองกำลังทหาร 1400 คน กษัยได้การนำของนายพลแบรดต์อค (Edward Braddock) มาเวอร์จิเนีย แบรดต์อคไม่รู้ว่าถ้าการสู้รบแบบชุ่มจามตีโดยไม่เห็นตัวของอินเดียนชี้เข้าเป็นกองกำลังที่ฝรั่งเศส และไม่ยอมรับพังคำแนะนำของนายทหารในอาณาคุมเพราฯ เชื่อมั่นในความสามารถกับผู้ชาการรบของตนเอง เมษายน 1755 กองกำลังอังกฤษ 2000 คน กษัยได้การนำของแบรดต์อค และวอชิงตันมุ่งสู่บ้มเนเชชชีท 9 กรกฎาคม 1755 ขณะเคลื่อนเข้าใกล้บ้มเนเชชชีท กองกำลังอังกฤษถูกชุ่มจามตีโดยกองกำลังฝรั่งเศสและอินเดียน 2 ใน 3 ของกองกำลังอังกฤษบาดเจ็บและตาย แบรดต์อค英勇ถูกยิงและตายในเวลาต่อมา วอชิงตันนำกองกำลังอังกฤษที่เหลือกลับสู่บ้มคัมเบอร์แลนด์ (Fort Cumberland)

การปราซัยของแบรดต์อคในปี 1755 ส่งผลทำให้ฝรั่งเศสมั่นใจว่าสังคมครั้งนี้ ฝรั่งเศสจะมีชัยชนะที่สุด 13 อาณา臣คอมอังกฤษจะเป็นของฝรั่งเศสภายนอกเพียงฝรั่งเศส และคริสต์ศาสนานิกายโรมันคาಥอลิก จะได้รับการยอมรับในอเมริกาเหนือสำหรับชาวอาณา臣คอม อังกฤษนี้หาดกลัวอันตรายจากฝรั่งเศสและอินเดียนมาก ทั้งกระหนกที่ว่านับแต่นี้ต่อไปต้องพึ่งตน เองอย่างแท้จริง กองกำลังอังกฤษนี้ไม่อาจจัดการปกป้องคุ้มครองชาวอาณา臣คอมได้ไม่คุ้มกับภาระที่ชาวอาณา臣คอมจ่ายให้แก่รัฐบาลอังกฤษไป ชาวอาณา臣คอมอังกฤษบางคนคิดไกลต่อไปว่าไม่อยากอยู่ กษัยได้การปกครองของอังกฤษ ชาวอาณา臣คอมเริ่มหาดใหญ่แคนาดาและวันต่อเดียวอันมาก เพราะต้องถูกจามตีจากอินเดียนมิตรของฝรั่งเศส ขณะเดียวกันเจ้าหน้าที่อังกฤษที่โนวาสโกเตี้ยม ติดแวนช์ อังกฤษยึดครองต่อจากฝรั่งเศส หลังลั่นลงสังคมพระนางแอนน์ (Queen Anne's War 1702-1713) ในปี 1755 ได้ขับไล่ชาวอาณา臣คอมเชื้อสายฝรั่งเศสเรียกคนของว่าค่าเดียน (Acadians) ออกจากโนวาสโกเตี้ยม เพราะ เกรงจะเป็นกำลังสำคัญหน้าโนวาสโกเตี้ยกลับเป็นของฝรั่งเศส ค่าเดียนถูกนำมายล้อมอยู่ที่หลุยส์ชียนา และเรียกคนของว่าคาน (Cajunns) สรุปได้ว่าการรบในช่วงปี 1754-1755 กองกำลังอังกฤษเป็นฝ่ายปราชัยมาโดยตลอด

การรบของอังกฤษในอเมริกาเหนือตื้นเป็นลำดับ: เมื่ออังกฤษได้พัทเข้ารับตำแหน่ง นายกรัฐมนตรี ระหว่างปี 1756-1761 (William Pitt "the Elder") เพื่อพิชิตฝรั่งเศส พิทักษ์กองเรือรบอังกฤษเข้าทำลายเรือรบและเรือสินค้าฝรั่งเศสเพื่อขัดขวางการลั่งกองกำลังและ

เสบียงของเครื่องใช้และน้ำมหามพรแอดแลนติก ขณะเดียวกันพิทส์เบริมกองกำลัง อาร์ก และอุปกรณ์ส่งครามทุกอย่างแก่กองกำลังอังกฤษในเมาเริกาเหนือ รวมทั้งจัดส่งนายทหารอังกฤษที่มีความสามารถเข้ามายุทธการรบ ด้วยวิธีการดังกล่าวทำให้การสู้รบทองอังกฤษในเมาเริกาเหนือดีขึ้น เป็นลำดับ เริ่มด้วยกองกำลังฝรั่งเศสถอนออกจากบ้มเนเชซิตี้ เพื่อเป็นเกียรติแก่พิทบ้มเนเชซิตี้ถูกเปลี่ยนชื่อเป็นบ้มพิต (Fort Pitt) ในปี 1758 กองกำลังอังกฤษยึดบ้มหลุยส์เบริก (Fort Louisbourg), บนเกาะเคปเบรตัน (Cape Breton Island) ของรัฐฟรีโคโลญ ที่ได้เป็นแหล่งผลิตเหล็กตัดเส้นทางลำเลียงกำลังพล อาร์ก และอุปกรณ์ส่งครามจากฝรั่งเศสสู่นิวฟรานซ์ ขณะเดียวกันกองกำลังอังกฤษอักลวนหนึ่งยึดบ้มพรองเตอนัค (Fort Frontenac) บนทางเลสาบอ่อนตาริโอได้ เป็นผลทำให้ฝรั่งเศสลูกตัดเส้นทางการติดต่อ กับดินแดนตอนใต้ คิวเบค และมอนทรีออลบนแม่น้ำเซนต์ โลเรนซ์ ถูกตัดขาดจากฝรั่งเศส อินเดียนท่านั้นที่จะเป็นกำลังสำคัญช่วยเหลือได้ ในปี 1759 กองกำลังอังกฤษมุ่งข้ามไปกองกำลังฝรั่งเศสออกจากดินแดนเหราโซไซร์และมุ่งยึดคิวเบกซึ่งเป็นศูนย์กลางการปกครองของนิวฟรานซ์ พิทลังกองทัพเรือรับขนาดใหญ่ พร้อมกองกำลังอังกฤษ 3000 คน ภายใต้การนำของนายพลวูลฟ์ (James Wolfe) ดำเนินการยึดคิวเบกคิวเบกซึ่งน้อยกว่าที่การควบคุมของฝรั่งเศส 18 กันยายน 1759 กองกำลังอังกฤษยึดคิวเบกได้ ทั้งวูลฟ์ และมหามเสียชีวิตระหว่างการรบ 8 กันยายน 1760 กองกำลังอังกฤษยึดมอนทรีออลได้ อันเป็นการสิ้นสุดความในเมาเริกาเหนือ ในปี 1762 สเปนเข้าร่วมสงครามช่วยฝรั่งเศส เป็นผลให้อังกฤษยึดหมู่บ้านพิลีบินส์และคิวบาของสเปน และในปี 1763 ลงครามลึกลับด้วยอังกฤษเป็นฝ่ายชนะ เนื่องจากฝรั่งเศสและสเปน

10 กุมภาพันธ์ 1763 สันติสัญญาปารีส (The Treaty of Paris 1763)⁴⁵ เป็นข้อตกลงเพื่อการยุติสิ่งครามอันยานานเก้าปี มีผลทำให้ฝรั่งเศสหมดอำนาจในเมาเริกาเหนือ ข้อตกลงกำหนดคือ

1. ในฐานะที่ฝรั่งเศสพ่ายแพ้ ฝรั่งเศสต้องยกนิวฟรานซ์หรือคุนาดาดินแดนปลุ่มแม่น้ำเซนต์ โลเรนซ์ และดินแดนส่วนทางตะวันออกของหลุยส์เซียนา อันหมายถึงที่นั่นที่นับจากผ่านไปจนถึงวันตกลงให้อกเข้าแยกປาลีเซียนถึงฝั่งตะวันออกของแม่น้ำมิสซิสซิปีให้อังกฤษ ทั้งนี้ไม่รวมน้ำที่น้ำมิสซิสซิปี

2. เพื่อชดเชยสเปนที่ต้องสูญเสียพลอริดาให้แก่อังกฤษ พรั่งเศสต้องยกดินแดนส่วนทางตะวันตกของหลุยส์เซียนา อันหมายถึงพื้นที่นับจากแม่น้ำมิลซิลชิบปีกิง เทือกเขาร์อคกี รวมทั้งเมืองนิวออร์ลิน และลิทธิวานแรมน้ำมิลซิลชิบปีก้าที่แก่สเปน

จากข้อตกลงในสนธิสัญญาปารีส 1763 มีผลทำให้อเมริกาเหนืออยู่ภายใต้การปกครองของสหภาพอังกฤษและสเปนเท่านั้น พรั่งเศสหมดสิ้นอำนาจในอเมริกาเหนืออันเป็นการบรรลุขึ้นความฝันของชาวอาณานิคมอังกฤษที่คิดว่าสันติสุข ความปลดภัยจะมีงาน 13 อาณาจักรมาได้ต่อเมื่ออำนาจของพรั่งเศสถูกกำจัดออกจากอเมริกาเหนือ แต่อย่างไรก็ตามอิทธิพลด้านภาษา ชนบทะ เผ่า และศาสนาของพรั่งเศสในอเมริกาเหนือคงมีอยู่ในควิเบกและนิวออร์ลินส์กอดมาตรฐานกึ่งปัจจุบัน

7. ปัญหาและการแทรกแซงของอังกฤษใน 13 อาณาจักรในปี 1763

หลังสิ้นสงครามปี 1763 ชาวอาณานิคมอังกฤษไม่กลัวพรั่งเศส มั่นใจว่าสามารถตั้งรับการบุกโจมตีของสเปนและอินเดียนได้ ทั้งได้เรียนรู้ความสามารถของกองกำลังอังกฤษระหว่างการทำสงครามช่วงปี 1754-1763 ว่ากองกำลังอังกฤษไม่สามารถทำการรบทแบบชุ่มโจมตีทางชายแดนได้ ขณะเดียวกันชาวอาณานิคมรู้สึกว่า 13 อาณาจักรเติบโตเปรียบได้กับเป็นผู้ใหญ่ ไม่ต้องการให้อังกฤษแทรกแซง ไม่ต้องการให้อังกฤษบังคับ 13 อาณาจักรเช่นเป็นเด็ก ไม่ต้องการจ่ายภาษี ให้อังกฤษอักด้งต่อไป เพราะกองกำลังอังกฤษมีอาชีวะครอง 13 อาณาจักรได้ ปัญหาที่ชาวอาณานิคมต้องเผชิญในปี 1763 หลังสิ้นสงครามพรั่งเศสและอินเดียนมี 2 ปัญหา

1. ปัญหาการต่อต้านของอินเดียนที่ไม่ต้องการให้ชาวอาณานิคมอพยพเข้าสู่ดินแดนตะวันตกของเทือกเขาแอบปาลเชียน¹⁶ สำหรับชาวอาณานิคมแล้วตัวยяснธิสัญญาปารีส 1763 หมายถึงความปลดภัยและยุติปัญหาภัยพรั่งเศส ชาวอาณานิคมมองว่าแผนอพยพเข้าตั้งมั่นในดินแดนตะวันตกตามแนวเทือกเขาแอบปาลเชียน อินเดียนภายนอกต้องการที่จะนำอินเดียน 40 ผู้เข้าชัดขวางพระอินเดียนนั่นไม่พอใจที่ต้องสูญเสียดินแดนชายฝั่งแอลเคนติกก่อตั้ง เป็น 13 อาณาจักรที่แก่คดผิวภารัณฑ์ตั้งแต่คันศควร์ที่ 17 เป็นเดิมอยู่แล้ว และอินเดียนไม่ต้องการให้คันผิวภารัณฑ์ตัวเข้ามาตั้งมั่นในดินแดนตะวันตกซึ่งเป็นเขตของอินเดียนอีก ผลคือเกิดสงครามระหว่างอินเดียนกับคนผิวภารัณฑ์ชาวอาณานิคมอังกฤษในช่วงเดือนพฤษภาคมถึงมิถุนายน 1763 (The Pontiac's War or The Pontiac's

Conspiracy 1763) อินเดียนฝ่าย ทำลายทรัพย์สินและทำร้ายร่างกายชาวอาณิคมและทหาร อังกฤษอย่างโหดร้ายหารุณ รวมถึงยึดบ้มอังกฤษบริเวณชายแดน ในที่สุดอินเดียนยอมลงศึกโดยดี

2. รัฐสภารังกฤษออกคำประกาศปี 1763 (The Proclamation of 1763)⁴⁷ การลูกขี้ต่อต้านของอินเดียนทำให้รัฐบาลอังกฤษตื่นกลัวมากและพิจารณาเห็นพ้องต้อง กันว่าชายแดน 13 อาณิคมไม่ปลอดภัยจากอินเดียน รัฐบาลอังกฤษนั้นต้องการเป็นมิตรกับอินเดียน ต้องการทำการค้าขนส่งและคุ้มเส้นทางการค้าขนส่งกับอินเดียนเพียงลำพัง และต้องการปกป้อง คุ้มครองชาวอาณิคมจากการถูกโจมตีของอินเดียนแต่พระรัฐบาลอังกฤษไม่ได้ชี้บัญชา และแนว ทางแก้ไขให้กระจาจซัดแก่ชาวอาณิคมเป็นผลทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างอังกฤษกับ 13 อาณิคม นับวันเวลาลง เพื่อคงความเป็นมิตรกับอินเดียน เพื่อผลประโยชน์ทางการค้าและเพื่อคุ้มครอง ชาวอาณิคมในวันที่ 7 ตุลาคม 1763 รัฐสภารังกฤษออกประกาศคำประกาศปี 1763 ห้ามชาว อาณิคมเข้าตั้งมั่นในดินแดนแม่ดินแม่ดะวันเดกของ เทือกเขาแอบป่าเลเซียน ชาวอาณิคมกรอดคัน รัฐบาลอังกฤษและคิดว่ารัฐบาลอังกฤษใช้อำนาจเบ่งดินแดนแตะวันเดกที่ชาวอาณิคมต้องการเข้าตั้ง มั่นไปจากชาวอาณิคม ความไม่พอใจครั้นนี้เป็นจุดเริ่มต้นเก็บกดเรื่อยมาจนปี 1775 กล่าว เป็นสงครามปฏิวัติ

8. บัญชาที่อังกฤษต้องแพ้ให้หลังสิ้นสงครามปี 1763⁴⁸

หลังสิ้นสงครามปี 1763 อังกฤษก้าวขึ้นเมืองมาเจโน เมืองที่มีอิทธิพลที่สุดในประเทศ จักรวรรดิอังกฤษเป็นเบื้องหนึ่งคง อังกฤษรุดหน้าด้านการค้าและครอบครองความเป็นจักราช เลداดยแท้ จริง แต่อย่างไรก็ตาม มีบัญชา 5 ประการใหญ่ที่อังกฤษต้องแพ้ให้และต้องเร่งดำเนินการแก้ไขคือ

1. บัญชาการเงินและหนี้สิน สงครามสี่ครั้งในช่วงปี 1689 - 1763 เพิ่มภาระ หนี้สินอย่างมากแก่รัฐบาลอังกฤษ และในนามของอังกฤษจำเป็นต้องรักษาความหนึ่งทางกองทัพเรือ เพื่อให้การปกป้องคุ้มครองอาณิคม และดูแลรักษาผลประโยชน์ด้านการค้า อังกฤษหวังเป็นอย่างยิ่ง ว่า 13 อาณิคมในอเมริกาเหนือจะช่วยแบ่งเบาภาระหนี้สินทั้งที่เกิดจากระหว่างสงครามและ จ่ายภาษีเพื่อการทำทุนบำรุงกองทัพเรืออังกฤษในนามสบบ เพื่อให้บรรลุจุดประสงค์เรื่องการเงินนี้ รัฐสภารังกษรับผิดชอบดำเนินการอังกฤษหมายมีผลบังคับใช้กับอาณิคมเพื่อการเรียกเก็บภาษีใน รูปของการเพิ่ม税率 เก็บภาษีและเพิ่มอัตราภาษี โดยไม่อนุญาตให้ชาวอาณิคมส่งตัวแทนเข้าสู่ รัฐสภารังกษ ซึ่งจดที่สร้างความไม่พอใจให้แก่ชาวอาณิคมอย่างมาก

2. บัญชาดินแดนตะวันตก ซึ่งอินเดียนให้การต่อต้านไม่ยอมรับการอพยพเข้าตั้งมั่นของชาวอาณานิคม ในพื้นที่เพื่องดตะวันตกของเทือกเขาแอบปาเลเซียน การประหะหัวงอินเดียน กับชาวอาณานิคมเกิดขึ้นในกลางปี 1763 (The Pontiac's War 1763)

3. บัญชาดินแดนแคนาดาและพล/or/ด้า ดินแดนแคนาดาอังกฤษได้มาจากการรั่ง เศส ดินแดนพล/or/ด้าอังกฤษได้มาจากการรั่ง เป็น จนดินแคนท์สองมีคันทึ้ง เชือสายผั่ง เศสและสเปนเด้งมั่นอยู่ ทำอย่างไรจะทำให้คันทึ้งสองกลุ่มนี้จงรักกันติดต่อรัฐบาลอังกฤษของพระเจ้าจอร์ชที่สาม?

4. บัญชาผู้นำอังกฤษ พระเจ้าจอร์ชที่ 3 เป็นกษัตริย์ที่เชื่อมั่นความคิดและการกระทำการของพระองค์ว่าถูก ขณะเดียวกันก็ไม่มีครุภัลลาระบบที่ดี จนดินแดนที่คุณอังกฤษอพยพเข้าตั้งมั่น ทึ้งไม่ต้องการให้สิทธิทางการเมืองแก่ชาวอาณานิคม แม้มันเพียงให้ชาวอาณานิคมได้ส่งตัวแทนเข้ารัฐสภาอังกฤษ ทรงไม่เข้าใจในบัญชาและความต้องการของชาวอาณานิคมหรือพึงคำเรียกร้องของชาวอาณานิคม แต่อย่างใด

5. บัญชาความขัดแย้งระหว่างเจ้าหน้าที่อังกฤษในอาณานิคมกับชาวอาณานิคม เจ้าหน้าที่อังกฤษทำหน้าที่ตามคำสั่งที่ได้รับมอบหมายมาจากรัฐบาลอังกฤษ โดยเน้นหนักให้มุ่งเก็บภาษีจากชาวอาณานิคมให้ได้มากที่สุด เพื่อแบ่งเบาภาระหนี้สินเดิมและบำรุงกองทัพเรืออังกฤษ ขณะเดียวกันชาวอาณานิคมมีความคิดว่า ในครั้งจ่ายภาษีแก่รัฐบาลอังกฤษพระองค์ทรงลงความลงแล้ว พึง เศสถูกปรบบารมีเรียบร้อยแล้วโดยกองกำลังร่วมของอังกฤษและชาวอาณานิคม อันเดินและสูงเกินชาวอาณานิคมไม่กล้าและคิดว่าสามารถตั้งรับได้อย่างดี ทั้ง เชื่อมั่นว่าสามารถบกครองดูแลอาณาจักรได้เป็นอย่างดี เช่นกัน โดยไม่ต้องพึ่งกองทัพเรืออังกฤษและไม่ต้องการให้อังกฤษแทรกแซงฯ 13 อาณานิคมอีกต่อไป จากความคิดเห็นที่ขัดแย้งระหว่างชาวอาณานิคมกับเจ้าหน้าที่อังกฤษในอาณานิคมนี้ เป็นบัญชาหนักอีกประการหนึ่งที่อังกฤษต้องดำเนินการแก้ไข

ใบแบบที่ 3 จะเน้นเรื่องราบระวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกาช่วงปี 1764-1783 กายให้ฟังว่า ประการเดอราช กรณีพิพาทระหว่างอังกฤษกับชาวอาณานิคมที่ความรุนแรงยิ่งขึ้นเป็นลำดับจนช่วงอาณานิคมไม่ได้ต้องทำส่วนบุคคล และประการเดอราชในช่วงปี 1775 - 1781 เนคุการผู้ลี้ภัยสุคนธ์ในปี 1783 เมื่ออังกฤษยอมรับในเอกสารของสหรัฐอเมริกา ด้วยสนธิสัญญาปารีส ปี 1783

ເສີມອະຮອບຫົວໜ້າ 2

1. Merle Burke, United States History : The Growth of Our Land
(Chicago : American Technical Society. 1953) pp.20-21
2. Lewis Paul Todd and Merle Curti, Rise of the American Nation.
(New York : Harcourt, Brace & World, Inc. 1961) p.26
3. Burke, United States History : The Growth of Our Land.
pp.19-20
4. T. Harry Williams and Hazel C. Wolf, Our American Nation.
(Ohio : Charles E. Merrill Books, Inc. 1966) p.44
5. Ibid., p . 4 5
6. Thomas A. Bailey and David M. Kennedy, The American Pageant : A History of The Republic. (Massachusetts : D.C. Heath and Company. 1987) pp.13-15
7. Ibid., pp.21-23
8. Ibid., pp.24-26
9. Ibid., pp.26-27
10. Todd, Rise of the American Nations. pp.32-33
11. Ibid., pp.33-34
12. Bailey, The American Pageant : A History of the Republic.
pp.30-32
13. Ibid., pp.32-34
14. Mary Beth Norton, David M. Katzman, Paul D. Escott, Howard P. Chudacoff, Thomas G. Paterson and William M. Tuttle,
A People and a Nation : A History of the United States.
(Boston. Houghton Mifflin Company. 1986) pp.43-44

15. Ibid., pp. 44-45
16. Ibid., pp. 45-46
17. Williams, Our American Nations. pp.62-63
18. Norton, A People and a Nation : A History of the United States. pp. 25-26
19. Ibid., pp.47-47
20. Ibid. pp. 54-55
- ii. Glenn W. Moon and John H. Mac Gowan, Story of Our Land and People. (Holt, Rinchart and Winston, Inc. 1957.) pp.86-88
22. Todd, Rise of the American Nation. pp.62-64
23. Ibid., pp. 68-71
24. Ibid., pp. 64-66
25. Ibid., p . 6 6
26. Ibid., p.66
27. Ibid., pp.. 66-67
28. Ibid., p. 67
29. Ibid., pp. 71-71
30. Ibid., p. 81
31. Moon, Story of Our Land and People. pp.97-98
32. Norton, A Piople and A Nation : A History of the United States. p.61
33. Todd, Rise of the American Nation. p.56
34. Will iams, Our American Nation.. p. 101
35. Ibid., p.97
36. Ibid., p.97
37. Ibid., p. 102

38. Ibid., p.98
39. Todd, Rise of the American Nation. p.57
40. William, Our American Nation. p.98
41. Todd, Rise of the American Nation. p.59
42. William, Our American Nation. p.98
43. Moon, Story of Our Land and People. pp.103-106
44. Ibid., pp. 108-114
35. Ibid., p. 115
46. Ibid., pp.115116
47. Ibid., pp.116-117
48. Todd, Rise of the American Nation. pp.96-98